СУБОТА, 13 СЕРПНЯ 2005 РОКУ. ■ № 149 (3649)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Володимир ЛИТВИН: «Є ТРИ ШЛЯХИ РОЗВИТКУ СЕЛА: ГРОШІ, ГРОШІ І ЩЕ РАЗ ГРОШІ»

«Таких сіл, як Тарасівка, сказали мені, на Херсонщині не більше десятка. А у вас 18 районів, треба, щоб їх було хоча б по три в кожному», — сказав Голова Верховної Ради Володимир Литвин під час зустрічі з трудовим колективом сільськогосподарського товариства «Іскра» (**на знімку**), що в селі Тарасівка Цюрупинського району на Херсонщині. І додав: «Мені довелося облітати Херсонщину на вертольоті — можна знімати кадри для воєнної хроніки. Бачу, що не врятують село якнайкраще виписані програми, тож є лише три шляхи розвитку села — гроші, гроші і ще раз гроші».

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ

Завтра — День будівельника

...І затишок зручних осель

Щиро вітаю працівників будівельного комплексу зі святом — Днем будівельника.

Ваша професія — одна з найнеобхідніших і найпочесніших. Недарма народна мудрість вбачає одне з найвищих покликань людини у тому, щоб побудувати дім. Поруч з цим ставиться тільки обов'язок виростити сина і посадити дерево, тобто продовжити життя. Лише народ, що будує, має майбутнє, упевнено дивиться у завтрашній день.

Ми захоплюємося величними пам'ятками архітектури, гігантами індустрії, дивуючись, що це могло бути зведено людськими руками. Так само радують око результати праці нинішнього покоління будівельників — оновлені міста, нові житлові квартали, мости, транспортні магістралі.

Сучасне середовище для повноцінного життя наших громадян створюється творчою працею професіоналів, людей, закоханих у свою справу. Сьогодні будівельники розробляють і впроваджують у будівельну практику нові прогресивні технології, ефективніші форми менеджменту, готують висококваліфіковані кадри, що є запорукою вирішення багатьох соціальних проблем.

Тож нехай ваша праця приносить вам радість і достаток, людям — затишок зручних осель, а Україні — процвітання. Міцного вам здоров'я, творчої наснаги, щастя і добра.

Голова Верховної Ради України
Володимир ЛИТВИН.

Теплий дім зігріє душу й серце

Як забезпечити людей якісним і добротним житлом? Ця соціальна проблема — одна з найгостріших для багатьох країн світу. Про нас годі й казати, бо тільки після останньої війни було стільки всіляких програм-проектів з її розв'язання, що нині вже й не згадати. Проблема не тільки не зникла, а й значно загострилася. Вдумаймося лише у кілька цифр: у 2004 році в Україні зведено 7,6 млн. кв. метрів житла, у нинішньому заплановано збудувати 8 млн. А для поліпшення житлових умов за сучасними нормами необхідно довести цю цифру до 98,9 млн. кв. метрів. Ні державному, ні місцевому бюджетам, кажуть, це не під силу. Тому на урядовому рівні передбачено створити кілька програм, які надавали б реальну можливість самому населенню поліпшувати свої житлові умови. Одна з таких програм — «Територія якісного житла» — має удосконалити нормативно-правову базу цього питання, передбачає зведення якісних будівель, реконструкцію застарілих, зокрема й так званих хрущовок, площа яких тільки в столиці досягає 8 млн. кв. метрів.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На знімку: муляр-облицювальник корпорації «Познякижитлобуд» Віктор Зуєнко зводить сучасний будинок на столичному бульварі Лесі Українки.

(Закінчення на 9-й стор.).

■ **АКТУАЛЬНО**

Мова Пушкіна чи Путіна?..

26 серпня під час саміту глав держав СНД у Казані президент Росії В. Путін запропонує своїм колегам підписати угоду про гуманітарне співробітництво. Здавалося б, благородна мета — співпрацювати у сфері культури, освіти, науки, туризму... І все-таки спробуємо розібратися, що стоїть за красивими словами про традиційні зв'язки народів Співдружності та утвердження гуманістичних ідеалів, якими рясніє текст цього документа.

(Закінчення на 10-й стор.).

■ **У НОМЕР**

НАД РОСІЙСЬКОЮ САМАРОЮ ПІДНЯВСЯ В НЕБО НАШ АН-140

Це перший успішно реалізований російсько-український авіаційний проект за всі роки незалежності

Учора, 12 серпня, в російському місті Самара відбулась перша публічна демонстрація льотних якостей літака Ан-140, складеного на місцевому ВАТ «Авіакор-Авіаційний завод». Це перший успішно реалізований російсько-український авіаційний проект за всі роки української незалежності. Усі раніше намічені й широко рекламовані плани залишаються досі не більш як добрими намірами: одні проекти поки що реалізовано тільки на папері, інші — не пішли далі дослідних зразків. Тож подію можна вважати не тільки етапною в галузі розвитку літакобудування обох країн, а й знаковою. В офіційній презентації і першому польоті літака Ан-140, складеного на самарському ВАТ «Авіакор-Авіаційний завод», взяв участь Держсекретар України Олександр Зінченко.

(Закінчення на 11-й стор.).

Свято на мисливській вулиці, або Дичина молода — вона не полетить?

Сьогодні о 18-й годині стартує сезон полювання на пернату дичину. Згідно з наказом Державного комітету лісового господарства України дні полювання на пернатих визначено: субота, неділя й середа. Більше пощастило мисливцям з собаками лягавих порід і спанієлями (за винятком полювання на гусей), для яких визначено додатковий день полювання — четвер. Як пояснив головний мисливствознавець Всеукраїнської ради українського товариства мисливців та рибалок Роман Новіков, зроблено це задля популяризації класичних традицій полювання на пернату дичину — участь собаки робить процес цікавішим і результативнішим, а головне — дозволяє не залишати підранків.

(Закінчення на 4-й стор.)

Із вівторкового номера наша газета розпочинає друкувати Закон України «Про внесення змін до Митного тарифу України»

Головним завданням на друге півріччя 2005 року Кабінет Міністрів вважає формування Державного бюджету на 2006 рік і збільшення інвестицій в економіку

Перший віце-прем'єр-міністр Анатолій КІНАХ виступає проти повторення експерименту з ревальвацією гривні та вважає, що це питання має обов'язково узгоджуватися між Кабінетом Міністрів, Національним банком і Верховною Радою України

■ ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Час третього конверта?..

Події, що минулого вівторка відбувалися на сесії Рівненської обласної ради, наштовхують на думку, що, схоже, мали рацію ті із законотворців, які пропонували обирати голів ОДА прямим голосуванням. Тоді кожен із обраних знав би свій справжній рейтинг серед мешканців області, заручився б їхньою підтримкою. Адже будь-яке призначення (і голів ОДА також) є суто суб'єктивним.

На цій сесії Рівненської обласної ради несподівано було внесено питання про недовіру голові Рівненської ОДА Василю Червонію, причому його колишніми союзниками по президентських перегонах, а нині активними опонентами — представниками фракції «НСНУ». «На Рівненщині створено димову завісу, в якій нічого не видно — лише культ особи голови ОДА. Постійна міжпартійна війна, атмосфера страху: не хочеш мати проблем — ставай у ряди УНП», — ось лише один із штрихів, яким охарактеризував діяльність В. Червонія керівник фракції «НСНУ» в облраді, член політради партії «НСНУ» Віктор Матчук.

Щоправда, розмови про можливу недовіру голові ОДА точились і раніше. Тому В. Червонію, як політику зі стажем, котрий звик прораховувати всі «ходи», не залишалося нічого іншого, як 29 липня покликати на допомогу своїх однопартійців з УНП, що пікетували приміщення, де мала відбутися сесія облради, з вимогою затвердити нову символіку, провести довибори депутатів по трьох округах тощо. Насправді ж, дехто з пікетувальників лише в Рівному дізнався про ці вимоги, а їхав сюди захищати Василя Червонія від можливої відставки. Нагадаю, що сесія тоді так і не відкрилася — через відсутність кворуму, бо депутати трьох фракцій — «НСНУ», Народної партії Володимира Литвина та «Конструктивна дія» відмовилися брати у ній участь, протестуючи в такий спосіб проти тиску на них УНП, яка вдалася до свого випробуваного засобу політичної боротьби — пікетування.

А цього разу сесія проходила без пікетів, натомість у залі групою підтримки для Василя Червонія була присутність однопартійців — народних депутатів Юрія Ширка та Сергія Олексіюка, голів РДА.

Уже з перших хвилин, коли у порядок денний внесли питання про недовіру голові ОДА В. Червонію, його однопартійці з фракції «Наша Україна» запропонували відкрите поіменне голосування з цього питання, як це практикується в парламенті. Таку пропозицію вніс і сам В. Червоній, хоча йому нагадали, що на сесії облради він перебуває як запрошений, а не депутат. А опоненти голови ОДА зауважили, що в них немає такого захисту — недоторканності, як у народних депутатів України. Тому, щоб унеможливити в майбутньому переслідування, вони все-таки вирішили голосувати таємно, з допомогою бюлетенів.

Щоправда, саму процедуру голосування можна лише умовно назвати таємною, бо відбувалася вона в сесійній залі, а не в кімнаті, де зазвичай проходить таке голосування. Депутатів, наче школярів, викликали за бюлетенями, вони їх кидали в урну, що стояла на столі президії, за яким сидів В. Червоній. Тому бюлетені для таємного голосування наважилися взяти лише 26 депутатів із 54 присутніх на сесії. Тим часом 14 однопартійців В. Червонія та 5 представників новоутвореної фракції «Батьківщина» (до речі, жоден із них ще не є членом цієї партії) одразу заявили, що не братимуть участі в голосуванні. Не взяли бюлетенів і депутати, чия діяльність пов'язана з бізнесом, депутати — працівники органів виконавчої влади і бюджетної сфери. Один із них зізнався, що до нього напередодні навідалася міліція, тож він цим голосуванням не хоче ускладнювати собі життя.

До тактичного, на мою думку, ходу вдався голова облради Роман Василишин, який сам виявив бажання заразом перевірити і свій рейтинг, хоча досі ніхто й словом не обмовився про його відставку. Отож і з з його кандидатури депутатам було вручено бюлетень. Результати голосування: за відставку Р. Василишина проголосував лише один депутат, В. Червонія — 24. Тверду позицію стосовно відставки Василя Червонія з посади голови ОДА зайняли фракція Народної партії Володимира Литвина, «Конструктивна дія» та більшість «НСНУ».

Василь Червоній розцінив внесення питання про недовіру йому як «змову», а результати голосування — що «кредит довіри до нього як до голови ОДА не вичерпаний».

Висновок, звичайно, дискусійний. Адже якби всі депутати взяли участь у голосуванні, то такий результат (24 голоси за недовіру) можна було б розцінити справді як перемогу Василя Червонія. Але те, що лише 26 депутатів із 54 наважились узяти бюлетені, змушує замислитися: чи не стане обласна рада «ручною»? Слід віддати належне і В. Червонію як політику, для якого роки роботи в парламенті не пройшли марно: він навчився впливати на людей, показати, хто в домі хазяїн. Адже відтоді, як він очолив область, за даними служби зайнятості, на Рівненщині звільнено з роботи близько 140 держслужбовців. То кому хочеться повторити їх долю? Час покаже, чи не потраплять у «чорні списки» і ті з депутатів, хто наважився голосувати проти В. Червонія.

Зрештою, залишається відкритими чимало інших питань, зокрема, чи зуміє голова ОДА стати консолідуючою силою в регіоні (адже наживати ворогів — дуже легко, важче зробити ворогів друзями), чи стане можливим за такого гострого протистояння блокування на Рівненщині на парламентських виборах УНП, «НСНУ» та НП В. Литвина, про що кажуть у «верхах»?

Є в цьому протистоянні й позитивний бік: у голови ОДА В. Червонія сміливі опоненти, а отже, й пильний контроль за його діяльністю та діяльністю його команди.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Анекдот у тему

Екс-керівник, передаючи справи своєму наступникові, а з ними і три конверти, радить: — Якщо тобі потрібна буде моя порада, відкривай почергово мої конверти. Той так і зробив. У першому конверті знайшов записку із порадою: «Вали всі невдачі на мене», у другому: «Бий себе в груди і обіцяй-обіцяй». Коли ці аргументи були вичерпані, дійшла черга і до третього конверта. — Готуй три конверти, — такою була третя порада.

Володимир ЛИТВИН: «Є три шляхи розвитку села: гроші, гроші і ще раз гроші»

(Початок на 1-й стор.).

Господарство, очолюване депутатом обласної ради Віктором Нагребецьким, сьогодні є прикладом того, як у нинішніх умовах діє система реформування в сільськогосподарській сфері. Провідне в області насіннєве виробництво не лише стабільно працює, а й отримує прибутки. Торік, приміром, рентабельність виробництва становила 17,5 відсотка, селяни отримали 1 мільйон 260 тисяч гривень прибутку. Площа власних угідь господарства сягає 4,5 тисячі гектарів, майже половина з них — під зрошенням. Ще три з половиною тисячі гектарів довірили Нагребецькому власники земельних паїв із сусідніх сіл. Вирощують селяни овочі, зернові, соняшник. Лише озимої пшениці цього року зібрали понад 8 тисяч тонн, а її врожайність становить 32,5 центнера з гектара. Сьогодні в «Іскрі» трудяться 400 робітників, середня зарплата — 460 гривень. Вчасно здійснюються усі належні платежі до бюджету. Не кульгає й власна матеріальна база: за останні три роки придбали різної техніки на 6,5 мільйона гривень. Тут також налагоджено переробку сільгосппродукції: стабільно працюють консервний, ковбасний, борошномельний, макаронний цехи, олійниця, пекарня. Щорічно, зазначив керівник «Іскри», на соціальну сферу надають більш як мільйон гривень.

Зустріч відбувалася на подвір'ї школи, куди зійшлося чи не все село **(на знімку)**. У запитаннях до глави парламенту відчувалася щира турбота за майбутнє нашої держави, що відзначив Володимир Михайлович. Селян цікавило, що матимемо від вступу до СОТ, як Голова ВР оцінює адміністративно-територіальну реформу, чому б Україні не вирішувати питання вступу до НАТО шляхом всенародного референдуму. Після письмових запитань декому, хто стояв ближче, вдалося «втиснути» й усні, приземлюючи запитання: коли повернуть заощадження, чому не виконують рішення суду про виплату зарплати?

Перебуваючи на молочному заводі «Родич», що в обласному центрі, глава парламенту ознайомився з одним із найсучасніших харчових підприємств області. За обсягами виробництва завод входить до десятки найбільших підприємств України. Сюди «стікається» молоко з 11 прилеглих районів Миколаївської та Херсонської областей. Для цього обладнано 14 заготпунктів з апаратами для охолодження та лабораторіями якості. Підприємство постійно розширює виробництво, тож лише нинішнього року створено 548 робочих місць.

Під час поїздки Володимир Литвин побував також на суднобудівному—судноремонтному заводі ім. Комінтерну, зустрівся з журналістами, представниками органів місцевого самоврядування, активом Народної партії.

Докладніше про це — в наступному номері «Голосу України».

Алла БРУСИЛОВА.

Херсонська область.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Сильна опозиція — чесна влада

■ ГОТУЄТЬСЯ ЗАКОНОПРОЕКТ

Народні депутати, представники державних органів, політичних партій, громадських організацій увійдуть до складу робочої групи, яка готуватиме законопроект «Про опозицію».

До співпраці, як запевнила прем'єр Юлія Тимошенко, будуть запрошені всі представники парламентської та позапарламентської опозиції. І «з цього кроку в нас розпочнеться абсолютно цивілізований діалог». «Влада не почне працювати чесно, поки не буде сильної парламентської опозиції», — додала Юлія Володимирівна.

Законопроект передбачатиме правові засади і гарантії діяльності парламентської опозиції, порядок формування, організації та припинення такої діяльності, право на представництво в керівництві певних парламентських комітетів, на обрання тимчасових слідчих і тимчасових спеціальних комісій. Документ також має створити правові рамки, що гарантуватимуть опозиції можливість доводити до громадськості свою позицію з актуальних питань та впливати на прийняття рішень органами державної влади.

Дитбудинків буде більше. Але вже сімейних

Обласна влада Закарпаття планує відкрити до кінця року сім дитячих будинків сімейного типу. Про це повідомив на прес-конференції в Ужгороді голова Закарпатської обласної державної адміністрації Віктор Балога.

До речі, вчора в селі Великий Раковець, що в Іршавському районі, було відкрито перший із цих дитбудинків. Нині, за інформацією керівника регіону, в Закарпатті функціонує 10 дитячих будинків сімейного типу.

Також Віктор Балога розповів, що в Мукачівському, Ужгородському, Берегівському районах та Міжгір'ї цього року вже відкрито 4 нові школи для 1400 дітей. Голова ОДА пообіцяв забезпечити школи необхідним обладнанням.

Виборами зацікавилась ООН

В Україні до 19 серпня працюватиме спеціальна місія ООН. На прохання українського МЗС вона надаватиме технічну допомогу з підготовки та проведення виборів 2006 року, а пізніше напише і відповідні рекомендації.

Як повідомляє пресслужба СДПУ(о), представники місії уже зустрічалися з першим заступником голови партії, народним депутатом Нестором Шуфричем, який розповів про політичну ситуацію в Україні після виборів 2004 року. На його переконання, всі поточні події — починаючи від переслідувань новою владою політичних опонентів, масових звільнень і закінчуючи тиском на ЗМІ — свідчать про те, що влада готується до масових фальсифікацій на майбутніх виборах.

У Криму посилять контроль. Чи подешевшає цукор?

Глава уряду Криму **Анатолій МАТВІЄНКО (на знімку)** доручив відповідним службам у найстисліші терміни посилити контроль за виконанням усіх указів Президента й доручень Кабінету Міністрів. Зокрема це стосується указу «Про деякі заходи щодо забезпечення здійснення державної регуляторної політики» і доручень уряду про закупівлю зерна в державний і регіональні резерви, а також нормалізації ситуації на ринку цукру.

За темпами закупівель зерна в регіональні ресурси Автономна Республіка Крим входить у першу п'ятірку серед областей країни. Крім того, як повідомив заступник голови Ради міністрів автономії Анатолій Скорченко, Крим отримав додаткові обсяги закупівлі зерна в Держрезерв — 20 тис. тонн пшениці 3-го класу і 30 тис. тонн четвертого класу. Закупівельна ціна на пшеницю 3-го класу — 621 грн. за тонну.

Щодо заходів із стабілізації на ринку цукру, то з учорашнього дня мало розпочатися відвантаження в автономію другого траншу поставок цукру з Держрезерву в обсязі 170 тонн. (Раніше отримані 170 тонн реалізовані в сільській місцевості через мережу споживкооперації). Також протягом серпня-вересня на півострів надійде з Держрезерву ще 3 тис. 830 тонн цукру за відпускною ціною 2 грн. 80 коп. за кілограм.

За словами голови Комітету з торгівлі і захисту прав споживачів Ради міністрів АРК Євгена Гукштейна, в роздрібній торгівлі цей цукор мають продавати не дорожче 3 грн. 50 коп.—3 грн. 60 коп. за кг.

(Тема цукру закінчується на 10—11-й стор.).

А що за сухою статистикою?

«Коли ви братимете на роботу правильних людей, то досягнете успіху, навіть якщо все інше робитимете неправильно», — ці слова, які належать екс-віце-президенту компанії «Microsoft» Юсі Крістенсену, актуальні сьогодні в аспекті кадрової політики в регіонах для всієї України. Зрозуміло, нова мітла мете по-новому. Але що відбувається, коли нова мітла погано зв'язана й розсипається на очах?..

На це запитання спробую дати відповідь на прикладі Кіровоградщини. Нагадаю, що призначення голови облдержадміністрації Едуарда Зейналова супроводжував скандал навколо рівня освіти нового чиновника. Творча та технічна інтелігенція краю виявляла стурбування: чи відповідає новий керівник своїй посаді, чи буде він професійно придатним на новому робочому місці, маючи за плечима лише диплом ПТУ. Втім, формально привід для сумнівів, начебто, зник, коли Є. Зейналов досить оперативно отримав диплом бакалавра у кіровоградській філії одного з київських вузів. Та ось уже минуло достатньо часу для того, щоб можна було скласти об'єктивну картину про стан соціально-економічного розвитку Кіровоградщини і дійти висновку про фаховість нових управлінців, про те, наскільки розходиться реальність із тими обіцянками, що їх давала нова обласна влада.

Отже, якщо проаналізувати той стан, в якому тепер перебуває Кіровоградська область, то можна констатувати, що істотних позитивних змін не відбулося, навпаки — відбувається поступовий регрес. У численних своїх інтерв'ю голова облдержадміністрації обіцяв, що вже до кінця цього року будуть досягнуті позитивні результати в промисловій і соціальній сферах. Минуло вже більш як півроку, але цих поліпшень поки що не помітно. І загальна динаміка розвитку в різних галузях економіки краю дає підстави думати, що з такою командою негативні тенденції подолані не будуть.

За даними Державного комітету статистики, тільки за перший квартал поточного року в області практично на 11 відсотків скоротилися темпи зростання промисловості порівняно з цим само періодом 2004 року. Істотно знизилися обсяги виробництва у промисловості відразу дев'яти(!) районів. Зокрема, в Петровському — на 4,3 відсотка, Новоукраїнському — на 2,2, Олександрійському — на 2,1 відсотка. Понад те, підприємства Компаніївського й Устинівського районів — головні наповнювачі місцевих бюджетів — у квітні взагалі не працювали!

Якщо проаналізувати стан справ у конкретних галузях, то в легкій промисловості обсяги виробництва за останній період зменшилися відразу на 13,6 відсотка! Для області, де підприємств легкої промисловості небагато, таке падіння можна вважати близьким до катастрофічного. У січні—червні поточного року обсяги виробництва машинобудівних підприємств скоротилися більш як на 24 відсотки! Виробництво сільськогосподарської продукції — на 7,3 відсотка.

А що за сухою статистикою? Відомо, що під час весняної посівної кампанії в області недосіяли понад 30 тисяч гектарів цукрових буряків. Причина — значний дефіцит дизпалива на підприємствах сільгоспвиробників. Забезпечення соляркою та бензином сільгоспфірм порівняно із січнем-квітнем 2004 року скоротилося в 16 районах області! А загалом забезпечення сільгоспвиробників пально-мастильними матеріалами за перше півріччя поточного року становить лише 86,3 відсотка порівняно з аналогічним періодом минулого року. Тобто агросектор області не забезпечений сьогодні достатньою кількістю ПММ...

Темпи зростання в першому півріччі 2004 року у видобувній промисловості становили 280 відсотків, тобто було збільшення в 2,8 разу. За шість місяців поточного року маємо мінус 19,8 відсотка. Тож не тільки немає жодного зростання, а йде зниження обсягів майже на чверть. Негативні результати область показала й у сфері видобутку неенергетичних матеріалів — це будівельні, нерудні та решта. Торік темпи зростання становили 990 відсотків, сьогодні маємо мінус 18,1 відсотка. Відбулося серйозне падіння в машинобудуванні. Скажімо, виробництво електричного устаткування, електричних машин і апаратів впало на 75 відсотків. Водночас минулого року зростання становило 188 відсотків.

Хоч як прикро, але обласне керівництво через власні прорахунки потрапило в замкнене коло: падіння виробництва — заборгованість у зарплаті — зростання соціальної напруженості.

Ігор ШАРОВ

Місцеві ЗМІ, громадськість, політичні партії б'ють на сполох — значно зросла заборгованість у зарплаті. На 1 січня 2005 року вона в Кіровоградській області становила 12,7 мільйона гривень, тоді як на початку січня 2004 року ми мали цифру 37,7 мільйона. Це означає, що попередній команді під керівництвом Василя Компанійця вдалося скоротити борги на 25 мільйонів. Однак із січня до червня 2005 року недоліки в роботі нової виконавчої влади області призвели знову до зростання боргів з 12,7 до майже 35 мільйонів. Область фактично повернулася на вихідні позиції 2004-го.

На жаль, нинішнє обласне керівництво заплющує очі на проблему із заборгованістю у зарплатах. Чого варта, наприклад, заява першого заступника кіровоградського голови облдержадміністрації Анатолія Ревенка про те, що стрімке зростання заборгованості — це «об'єктивний»(?) процес, пов'язаний зі зростанням мінімальної зарплати та пенсій! Але практично 60 відсотків тих, хто вчасно не одержує заробітну плату, зайнято саме на підприємствах промислового сектору, які наповнюють бюджети всіх рівнів. Не слід забувати і про те, що більш як 60 підприємств регіону перебувають у стадії банкрутства. Це і є реальною картиною стану справ на Кіровоградщині. Тому, коли чиновник спокійно заявляє про «об'єктивність» того, що люди не отримують зарплату, чи можна сподіватися, щоб він насправді дбав про соціальний захист мешканців краю?

Відбувається різке падіння обсягів виробництва, зростає заборгованість у зарплатах... Водночас Едуард Зейналов не раз заявляв, що вже зросли розміри зарплат, пенсій, соціальних виплат. Але чи так це насправді? Статистика засвідчила, що середньомісячний заробіток у Кіровоградській області в червні поточного року становив 633,64 грн. Але не таємниця, що більшість жителів області реально отримує зарплату, значно нижчу за середньостатистичну. Чи керівник про це не знає? Тоді нехай він зіставить хоча б 546 грудневих гривень із нинішніми 633 у перерахунку на кількість продуктів і товарів, які можна було купити тоді, півроку тому і зараз!

Гадаю, будь-кому зрозуміло, що зіставлення буде не на користь останніх показників цього року. На жаль, як бачимо, не тільки не вдалося підвищити рівень життя в регіоні, на сьогодні Кіровоградщина втратила і ті позиції, на яких була наприкінці минулого року.

Абсолютна більшість показників соціально-економічного розвитку області за перше півріччя 2005 року свідчить про те, що результати маємо невтішні. В розвитку господарського комплексу області фактично відбувся відкат назад. По суті, значно зменшилися темпи зростання виробництва. Зверніть увагу на такий важливий показник, як індекс промислового виробництва. Темпи зростання за перше півріччя 2004 року становили 139 відсотків, що свідчило про сталі тенденції розвитку промислового виробництва в області. За нинішні півроку цей показник становив усього 110 відсотків. Понад 20 відсотків зниження — це істотно. Серйозно знизилися темпи виробництва продукції тваринництва. Порівняно з минулим роком виробництво м'яса становить на 15,4 відсотка менше, ніж відповідного періоду 2004 року. Ось вам і відповідь на запитання, чому сьогодні така висока ціна на м'ясо: його не виробляють.

Знизилося виробництво рафінованої олії. Промовистим свідченням стану молочної галузі регіону стало значне згортання в області виробництва вершкового масла (-50 відсотків). Істотно зменшилося виробництво круп.

За перше півріччя 2005 року валовий продукт виробництва сільгосппродукції становив лише 92 відсотки від тих показників, які ми мали за аналогічний період минулого року. Звідси — значне зростання цін на основні продукти харчування. Зокрема, найбільше підвищення цін зареєстровано на овочі — 56,6 відсотка та цукор — 35,9 відсотка. На 10—30 відсотків подорожчали м'ясо і птиця, риба і морепродукти, сир, бринза, фрукти... Тому так стрімко збільшився індекс споживчих цін на товари продовольчої групи, а також на послуги. Висновок: життя реально подорожчало на 20—50 відсотків.

Також можна стверджувати про падіння обсягів будівельних робіт. Якщо минулого року темпи зростання становили 147 відсотків, то сьогодні — тільки 92 відсотки. Показник введення в експлуатацію житлових будинків також не дуже оптимістичний: 121 відсоток — торік і лише 118 відсотків — поточного року.

Окремих слів заслуговує ситуація, яка склалася з інвестиційним кліматом в області. Те, що відбувається навколо підприємств ДХК «Олександріявугілля», ЗАТ «Капустянський граніт», КП «Ліки Кіровоградщини», — чистої води махновщина. Скажімо, інвесторів ДХК «Олександріявугілля» банально «кинули», і я не думаю, що сьогодні знайдуться представники вітчизняного чи іноземного бізнесу, які захочуть повторно наступити на ті само граблі.

Сьогодні, підбиваючи підсумки піврічної діяльності виконавчої влади в області, на превеликий жаль, доводиться констатувати, що за основними показниками соціально-економічного розвитку Кіровоградська область не поліпшила своє становище, а за окремими — опинилася відкинутою на період кінця 2003—початку 2004 років.

Якщо говорити об'єктивно, то основна причина цього лежить у площині організації управління територією, відсутності фахового підходу, концепції та стратегії економічного розвитку виробничого потенціалу області. До того ж обласне керівництво не вірить у власні сили, не має бачення шляхів виходу з кризи і — найголовніше — загрузло у власній некомпетентності. Воно поки що списує всі негаразди в економіці регіону на сезонні особливості й «об'єктивні» причини, часто не забуваючи згадати «добрим» словом господарську діяльність попередньої команди. Як бачимо, серйозна розмова на цю тему, яка ґрунтується не на демагогії, а на статистиці, на порівнянні економічних досягнень, засвідчує зовсім інше. А саме: падіння показників майже в усіх галузях економіки області, до якого безпосередньо причетні нинішні обласні керівники.

Люди на Кіровоградщині сьогодні на власній кишені відчувають, що популісти вміють гарно розмовляти, але не вміють добре працювати.

Ігор ШАРОВ,
народний депутат України.

■ У НОМЕР

Умови приватизації для обраних

Умови приватизації акцій ВАТ «Нікопольський завод феросплавів» були сформовані на основі пропозицій самого заводу, направлених Фонду державного майна України 12 лютого 2003 року. Про це повідомив партнер адвокатської фірми «Пукшин і Партнери» Павло Єльник. Фірма представляє в суді інтереси уряду.

Павло Єльник підкреслив, що на момент направлення листа до фонду в лютому 2003 року контрольний держпакет акцій НЗФ перебував в управлінні банку «Кредит-Дніпро», який контролюється бізнесменом Віктором Пінчуком. За словами адвоката, саме на підставі листа НЗФ було сформовано додаткові умови проведення конкурсу з продажу акцій заводу. Зокрема, як зазначив адвокат, в додаткові умови було включено пропозицію, що міститься в листі НЗФ, допускати до участі в конкурсі тільки тих потенційних покупців, які виробляють 350 тисяч тонн феросплавів на рік. Така пропозиція обмежила кількість потенційних учасників конкурсу, зробивши реальною участь в ньому тільки ВАТ «Запорізький завод феросплавів» і консорціуму «Придніпров'я».

Пан Єльник також акцентував, що умови конкурсу надавали право брати участь у конкурсі консорціумам, тобто об'єднанням підприємств, що розширило можливість покупця акцій НЗФ для подальшого їх перепродажу. На думку адвоката, за такою схемою «досить нескладно передати контроль над об'єднанням підприємств будь-яким юридичним особам, зокрема офшорним компаніям».

Нагадаємо, що консорціум «Придніпров'я», близький до корпорації «Інтерпайп», 26 травня 2003 року придбав 25 відсотків держпакета ВАТ «Нікопольський завод феросплавів» на приватизаційному конкурсі. 15 серпня 2003 року цей консорціум придбав ще один пакет акцій обсягом 25 відсотків плюс 1 акція, сплативши 205,5 мільйона гривень за кожний з придбаних пакетів. Згодом законність приватизації НЗФ оспорювалася в судах, **повідомляє УНІАН.**

Фото Володимира РЕПІКА (Укрінформ).

Багатий коровай

■ ВРОЖАЙ—2005

На Дніпропетровщині майже закінчили збирання ранніх зернових. У телеграмі-рапорті, надісланому головою ОДА Юрієм Єхануровим на ім'я Президента України, йдеться про здобутки на зерновому лані. Як сказано в посланні, область намолотила 2 мільйони 375 тисяч тонн збіжжя, середня врожайність становить 29,5 центнера з гектара, **повідомляє наш власний кореспондент Сергій КОРОБКОВ.** Про успішність хлібозбирання говорила на селекторній нараді з керівниками областей і Прем'єр-міністр **Юлія Тимошенко (на знімку)**. В Україні станом на 11 серпня намолочено 28,2 мільйона тонн зерна. І, за її інформацією, крім Дніпропетровської, більше 2 мільйонів тонн зібрали також в Одеській та Харківській областях.

Житня дірка обласного бюджету

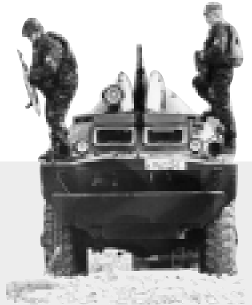
Житомирська область. Торік до регіонального резерву на Житомирщині за кошти обласного бюджету було закуплено шість тисяч тонн жита. П'ять з половиною тисяч досі лежить у запасах, хоч повернути бюджетні гроші мали ще торік. Кілька разів на сесіях облради встановлювали нові терміни реалізації цього зерна, але все впирається в його вартість. Купували жито за ціною, яку було на той час рекомендовано, — по 600 грн. за тонну. Тобто власних виробників підтримали. Але на ринку ціна склалася значно нижча. От і вийшло, що воно нікому не потрібне, зазначив заступник голови ОДА Роман Будник. Та ще й за зберігання треба щомісяця платити. Така ситуація і з житом, закупленим за цією ж ціною до держрезерву: з десяти тисяч тонн не продано жодної.

Олексій КАВУН.

Умови приватизації акцій ВАТ «Нікопольський завод феросплавів» були сформовані на основі пропозицій самого заводу

НОВИНИ

СУБОТА, 13 СЕРПНЯ 2005 ▪ № 149 (3649)

Кримські податківці викрили конвертаційний центр, через який незаконно легалізовано 2,5 млн. грн.

Українські миротворці нової ротації в Косово приступили до виконання завдань у зоні своєї відповідальності

■ У НОМЕР

Вугільний мораторій

В Україні введено мораторій на створення, реорганізацію та ліквідацію підприємств вугільної промисловості, а також на списання і передачу в оренду державного майна до передачі підприємств вугільної промисловості, що входять до сфери управління Мінпаливенерго, Міністерству вугільної промисловості. Відповідне розпорядження видав міністр палива та енергетики Іван Плачков. Він також підписав наказ про створення робочої групи з реорганізації Міністерства палива та енергетики шляхом виділення з його складу Міністерства вугільної промисловості.

До 17 серпня цього року група має визначити й подати Кабмінові перелік об'єктів державної власності, що залишаються в управлінні Мінпаливенерго, і тих, які передаються Міністерству вугільної промисловості, а також подати пропозиції з розміщення нового міністерства й забезпечення його діяльності. До кінця поточного місяця повинні бути підготовлені зміни до Закону "Про Державний бюджет України на 2005 рік", де враховуватиметься, що головним розпорядником коштів за бюджетними програмами фінансування вугільної галузі є Мінвуглепром.

Хочеш землю — знай право

Хмельницька область. Більш як півтори сотні селян із різних районів Хмельниччини отримали безплатну юридичну допомогу в рамках проекту "Земля і право", який реалізується за підтримки Інституту громадянського суспільства, творчого центру Каунтерпарт та Комітету виборців України. Серед найгостріших проблем — паювання та оренда земель, отримання державних актів, встановлення меж ділянок. Під час роботи експерти проекту виявили чимало суперечностей в нормах земельного законодавства, тому рекомендації з їх усунення передадуть до Верховної Ради.

Ірина ПОДОЛЯН.

Урятували з-під завалу

Донецька область. Гірника на шахті "Єнакієвська" ДП "Орджонікідзевугілля" вдалося, на щастя, врятувати. Його з-під завалу породи підняли на поверхню, як передає "Інтерфакс-Україна", лише вночі у п'ятницю. Стан врятованого вуглекопа з Єнакієвого медики оцінюють як задовільний. Нагадаємо, що обвал породи стався в цій шахті під час ремонтних робіт на горизонті 405 метрів. До порятунку гірника залучили три відділи державної воєнізованої гірничорятувальної служби Мінпаливенерго. Зауважимо також, що подібний випадок трапився, як повідомляє "ForUm", і в Шахтарському районі області, де в полоні породи опинився інший вуглекоп. Там теж працюють гірничорятувальні підрозділи.

Вл. інф.

На хутір Мотронівка до Куліша

Чернігівщина. На хуторі Мотронівка широко відсвяткували 186-ту річницю письменника, етнографа Пантелеймона Куліша. Літературно-меморіальний комплекс "Ганнина пустинь" відвідали народний депутат України Іван Плющ, президент фонду Куліша Володимир Бортник, письменники Дмитро Павличко, Юрій Мушкетик, Володимир Яворівський, Олексій Довгий, директор Інституту українознавства Петро Кононенко, члени товариства "Чернігівське земляцтво". Гостей порадували піснями самодіяльні артисти Борзнянського району.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Свято на мисливській вулиці,
або Дичина молода — вона не полетить?

(Початок на 1-й стор.).

Роман Новіков повідомив, що в Україні зареєстровано близько 450 тисяч мисливців. Але це аж ніяк не означає, що всі вони сьогодні можуть виходити на полювання. Адже, крім державного посвідчення мисливця, ще треба мати поновлену картку правопорушень. Не варто також забувати про норми відстрілювання пернатої дичини одним мисливцем, а також про те, що полювання дозволено тільки протягом світлового дня, а нічні постріли називаються некрасивим словом — браконьєрство.

Сезон полювання на більшість з дозволених для відстрілу видів пернатих триватиме до 1 січня 2006 року, на сіру, білолобу гусок і гуменника — до 30 січня 2006 року, на перепілку — тільки до 31 жовтня року 2005-го. А ось охочим вполювати куріпку сіру, кеклика або фазана треба зачекати — полювання на них почнеться 1 жовтня (триватиме до 1 січня наступного року).

Що думають в Українському товаристві охорони птахів?

Координатор природоохоронних проектів УТОП Оксана ОСАДЧА:

— Терміни полювання затверджували ранньої весни (чистісінька правда — наказ Держкомлісгоспу України "Про проведення полювання в мисливський сезон 2005/2006 року" датовано 28 березня, в Мін'юсті зареєстровано 6 квітня. — **Авт.**) й не могли враховувати цьогорічних складних погодних умов. Затяжна весна спричинила запізніле токування і параутворення водоплавних птахів — у середньому затримка становила один-два тижні. А холодна погода в травні-червні призвела до кидання водоплавними птахами облікованих (тих, за якими спостерігали фахівці УТОП) кладок, в липні ж спостерігалися повторні кладки. Тому значна частина пташенят наразі ще не стала на крило: за даними УТОП, у Волинській області таких 35—40 відсотків, схожа ситуація на Одещині, Львівщині та Херсонщині. Тож сьогоднішнє відкриття сезону полювання на пернату дичину фактично дає старт винищенню незміцнілого молодняка.

Сергій ХОМІНСЬКИЙ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Грошей не вистачає лише на зарплату

7,5 мільйона гривень заробітної плати виплачено цього року працівникам підприємств-боржників після прокурорського реагування. За безпідставну невиплату її з початку року до відповідальності притягнуто понад 240 посадових осіб. Серед них — голова правління ВАТ "Рибгосп Міжріччя", який приховував заборгованість, подаючи фіктивні звіти. Відповідати перед законом доведеться й директору ТОВ "Монтажрембуд". На рахунок підприємства надійшло цьогоріч достатньо коштів, щоб розрахуватися з працівниками, однак витрачені вони на інші потреби. А службові особи ТОВ "Фортуна" не лише заборгували робітникам 11 тисяч гривень, а й уникали обов'язкових відрахувань до бюджету.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

■ ЦИФРА

15 мільйонів євро

коштуватиме реконструкція ВАТ "Подільський цемент", яке виробляє кожну п'яту тонну цементу в країні. Ірландська компанія, котра є власником підприємства, переведе виробництво з газу на вугілля. Наступним етапом стане заміна технології традиційного мокрого способу виробництва на сухий, що його використовують найпотужніші виробники у світі. Реконструкція має здешевити продукцію і піднести культуру виробництва.

Ірина КОЗАК.

■ ФОТОФАКТ

У Київському палаці спорту проходить Міжнародний молодіжний фестиваль "Мій час", де виступають музичні колективи з України, Росії, Канади та США, команди екстрім-спорту.

На знімку: виступає київська фольк-рок група "Воанергез".

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

"Укрзалізниця" обіцяє боротися з перекупниками квитків після... закінчення масових відпусток

Чимало друкованих та електронних ЗМІ, зокрема й наша газета, не раз розповідали про те, як і цього року, в період масових відпусток, важко придбати квитки (а в столиці з тримільйонним населенням тим паче) на південь країни. У перекупників, щоправда, їх будь-коли і на будь-які поїзди можна купити, але втридорога.

Залізничне начальство, яке й так добре знало про масову спекуляцію квитками, причому і вдень, і вночі на вокзалах та біля кас, врешті-решт зреагувало — створило комісію для перевірки нарікань пасажирів, а з часом — додаткових 80 кас у Криму та Києві й екрани про наявність квитків у них. Навіть ультрасучасну "страшилку" для спекулянтів — відеоспостереження за роботою касирів.

Утрутився в ситуацію і сам міністр транспорту і зв'язку Євген Червоненко. Він пообіцяв, що невдовзі цьому неподобству буде покладено край. І що ми маємо сьогодні, напередодні завершення періоду масових відпусток? А те, що механізм і схеми відпливу "лівих" квитків від касирів до перекупників нарешті комісія встановила. Як і декого з тих, хто сприяв цьому. Гадаєте, після цього стало легше придбати квитки в бажаному південному напрямку? Чи, може, щезли з вокзалів перекупники? Багато захотіли!

"Укрзалізниця", повідомляють "Українські новини", продовжує "боротися" з безсовісними перекупниками, яких вона не в змозі сама подолати, бо бракує відповідного законодавства. Тому разом з МВС розробила відповідний план боротьби до вересня (?!) з цим пережитком минулого. А високий рівень спекуляції згаданими квитками можливий тому, пояснюють нам залізничники, що нині висока вартість квитків на авіа- та автотранспортні перевезення, а правопорушник — перекупник-спекулянт — за свої дії "не несе будь-якої серйозної відповідальності". Отож відтепер чиновники-залізничники упевнені, що "комплекс спільних дій з МВС, **план яких нині в стадії розробки** *(підкреслення наше)*, посприяє остаточному розв'язанню проблеми..." Вам усе зрозуміло? Мені також.

Володимир ПІДВИСОЦЬКИЙ.

Переговори будуть продовжені

Міністерство закордонних справ України заявляє про готовність і надалі проводити переговори з російською стороною, щоб перетин українсько-російського кордону залишався максимально спрощеним. Нагадаємо, що Росія напередодні висловилася, як заявив перший заступник міністра закордонних справ України Антон Бутейко, за поїздки українців до РФ з 2006 року за закордонними паспортами.

Раніше, під час останніх україно-російських консультацій, що відбулися в травні, було вирішено значно спростити порядок перетину кордону для мешканців прикордонних районів України і Російської Федерації і збільшити кількість пунктів пропуску. Тепер переговори в цьому руслі слід продовжити, вважають у МЗС України.

Перша на американському паливі

В активну зону реакторної установки на Южноукраїнській атомній станції завантажено шість тепловидільних зборок американського виробництва. Паливо компанії «Вестінгауз» використовуватиметься поряд з російськими паливними касетами. Отже, реалізовано ще один етап українсько-американського проекту кваліфікації ядерного палива для АЕС України. А Южноукраїнська атомна стала першою серед вітчизняних станцій, де використовується американське ядерне паливо. Договір між двома державами про впровадження цього проекту підписано п'ять років тому. За цей час було модернізовано систему моніторингу активної зони реактора, спеціальне навчання пройшов персонал АЕС. Після досліджень нейтронно-фізичних характеристик і електричних випробувань планується під'єднання третього «мільйонника» до мережі. Усього з початку року ЮУ АЕС виробила 12-мільярдну кіловат-годину електроенергії. Для виробництва такої кількості енергії на тепловій станції треба було б близько 4,5 мільйона тонн вугілля або понад 2,8 мільйона тонн мазуту.

Олена ІВАШКО.

Миколаївська область.

Літаки на приколі

Другий день поспіль з найбільшого в Європі лондонського аеропорту «Хітроу» не піднявся в небо жоден літак компанії «Брітіш Ейрвейс». Напередодні сотні працівників стали на підтримку звільнених співробітників компанії, що забезпечують харчування пасажирів у літаках. Через акцію до 20 тисяч людей, які мають квитки на рейси «Брітіш Ейрвейс», не змогли вилетіти з Лондона. Багатьох з них авіакомпанія була змушена безплатно розміщувати в готелях, а затим переадресовувати на інші літаки.

Ми спробували з'ясувати про щоденні рейси Лондон—Київ цієї компанії у представництві «Брітіш Ейрвейс» в нашій столиці. Але коментувати ситуацію в компанії кореспондентові «Голосу України» відмовилися, посилаючись на зайнятість. Однак запевнили в тому, що всі пасажири рейсу Лондон—Київ зможуть вилетіти з британської столиці літаками інших авіаперевізників.

Марина КРИВДА.

Фото АП.

На знімку: деяким пасажирам «Брітіш Ейрвейс» довелося заночувати просто на підлозі аеропорту «Хітроу».

Банкам підвалило інвестицій

Міжнародна фінансова корпорація, структура групи Світового банку з роботи у приватному секторі, має намір інвестувати в українські банки 50—100 мільйонів доларів щорічно. Про це повідомив директор корпорації з роботи у країнах Центральної та Східної Європи Едвард Нассім.

«Зараз ми починаємо щільніше працювати з українськими банками, плануємо нарощувати обсяги фінансування проектів в Україні. При цьому ми застосовуємо найрізноманітніші інструменти — субординований борг, пряма участь у капіталі та кредитні програми залежно від кожного конкретно взятого банку. Один з напрямів, які ми збираємося розвивати особливо активно, — це ринок іпотеки», — сказав фінансист.

На сьогодні МФК інвестувала 233 млн. доларів у 16 українських проектів.

Ворожнеча як стиль відносин

■ ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Ледь не щодня з'являються повідомлення про побиття поляків у Москві. Так, у четвер увечері в підземному переході на Кутузовському проспекті зловмисники напали на журналіста газети «Річ Посполита» Павла Решку.

Протягом останніх десяти днів у Білокам'яній побили ще двох дипломатів та росіянина — водія посольства Польщі. Так екстремісти відповідають на побиття дітей російських дипломатів у Варшаві. Однак, схоже, підігрівають конфлікт не бандити, а зацікавлені в цьому політичні сили.

Одразу після побиття російських підлітків у польській столиці кілька російських радикальних політиків заявили, що це — результат спланованої антиросійської кампанії. Ці заяви старанно переписали газети. У польській пресі справді про Росію в позитивному ключі пишуть мало. Тому грунт для підігрівання антиросійських та антипольських настроїв в обох країнах був ретельно підготовлений медіа-політичними колами. Тепер урядам РФ та Польщі залишається лише спостерігати за «плодами» — нападами бритоголових націоналістів на росіян у Польщі та на поляків у Москві.

Вл. ін.

■ ВІСТІ ЗВІДУСІЛЬ

«Грінпіс» обурився

Будівництво нової АЕС у болгарському місті Белен спричинило протести екологів. У міжнародній природоохисній організації «Грінпіс» не приховують обурення намірами збудувати нову потужну атомну станцію. Активісти організації вирішили примусити уряд закрити цей проект. Нині болгарські члени «Грінпісу» організовують так звані водні акції протесту. Вони прикріпили на човни плакати із закликами зупинити будівництво і пустили їх Дунаєм.

Болгарія вже має одну АЕС — у Козлодуї. На думку представників «Грінпісу», у разі аварії на АЕС постраждає не лише Болгарія, а й усі країни Дунайського регіону.

Військові ООН не залишать Іраку

Рада безпеки ООН одностайно проголосувала за продовження місії організації в Іраку на один рік. Резолюція, ініціатором якої були США, закликає ООН сприяти іракському народу і уряду у формуванні державних інститутів. На початку місяця генеральний секретар ООН Кофі Аннан надіслав листа до Ради безпеки з рекомендацією продовжити місію ООН в Іраку. Згідно з попередньою резолюцією місія ООН закінчувалася 12 серпня. Нині в Іраку працюють 260 військових і цивільних співробітників ООН, **повідомляє РІА «Новости».**

Мрії Кириленка

■ ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ

Наприклад, щонайменше 10 мільйонів гривень потрібно для реалізації соціального проекту «Діти війни», заявив під час прес-конференції міністр праці та соціальної політики В'ячеслав КИРИЛЕНКО (на знімку). ***Цей проект, про який уже писав «Голос України», охоплює майже 6 млн. 290 тис. осіб, яким до 12 вересня 1945 року не виповнилося 18 років. Для них передбачені пільги за проїзд, житлово-комунальні послуги та підвищені пенсії. Однак де взяти такі кошти, міністр поки що не знає.***

Інший проект, яким опікується міністерство, — матеріальна допомога при народженні дитини. Кириленко повідомив, що на перше серпня цього року перші частини виплат отримали 79 тисяч працюючих і 5800 безробітних молодих батьків. При цьому після кількох тисяч перевірок лише в одній родині виявили асоціальне чи нецільове використання «дитячих» грошей.

Журналісти також поцікавилися, як виконується обіцянка уряду створити мільйон робочих місць за рік. В'ячеслав Кириленко зізнався, що ця програма пішла складно. Проте вже виконана майже наполовину. Згадали й про зарплату. Як і у багатьох інших країнах, у нас планують ввести новий стандарт — мінімальну погодинну оплату праці. Очікується, що вона становитиме близько п'яти гривень. Окрім того, підприємців, за словами міністра, збираються змусити зважати на рівень мінімальної зарплати в країні. Якими методами впливатимуть на бізнесменів — ринковими чи, як завжди, адміністративними, — не згадувалося.

Ні для кого не секрет, що бюджет-2005 — майже повністю соціальний. На відповідні витрати у ньому передбачено майже 81 процент коштів, у наступному держбюджеті, каже В'ячеслав Кириленко, таких витрат має бути ще більше. Що з цього приводу скажуть законодавці чи той самий Мінфін, невідомо. Адже серед нових «наполеонівських» планів міністерства праці і соціальної політики — мінімальна зарплата не менша за 500 гривень...

Анна БОЙКО.

НП на морі

У бухті Карсель поблизу Судака прогулянковий катер «Ритм» наїхав на 42-річного луганчанина, який заплив на 170 метрів від берега. На думку експертів екіпаж просто не помітив плавця, якому гвинтом відрізало ліву ногу, а праву зламало. Постраждалий знаходиться у місцевій лікарні, стан його нині стабільний. Порушено кримінальну справу. А неподалік Коктебеля відбувся зсув грунту на пляж розміром 10 на 5 метрів. Ця подія в районі Тихої бухти не на жарт налякала кількох купальників та завдала чимало роботи 45 бійцям оперативної групи МНС і 15 солдатам військової частини. Рятувальники повністю очистили зсувний горб, постраждалих не виявили, **повідомляє наш кримський кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

■ СВІТ КОРОТКО

ПЕРУ

Виникли розбіжності? У відставку!

Прем'єр-міністр Перу Карлос Ферреро подав у відставку. Офіційну причину не названо, однак рішення може бути пов'язане з тим, що міністром закордонних справ президент країни призначив свого союзника Фернандо Оліверу. Повідомлення про відставку прем'єр-міністра з'явилося відразу після того, як Олівера обійняв посаду. Відповідно до законодавства, весь кабмін має бути розпущений. Раніше між прем'єром і президентом Алехандро Толедо виникали розбіжності з приводу долі місцевих кокаїнових плантацій.

ЯПОНІЯ

Удар у відповідь

Уряд затвердив збільшення мита на імпорт американської сталеливарної продукції на 15% з 1 вересня. Рішення прийнято вчора на засіданні кабінету міністрів у відповідь на протекціоністські заходи США. Додаткові надходження коштів можуть становити 51 млн. долл.

ІЗРАЇЛЬ—ПАЛЕСТИНА

Зброю не складуть

Бойовики воєнізованого крила радикального палестинського руху ХАМАС не мають наміру роззброюватися після виходу Ізраїлю із сектору Газа, заявив один із лідерів угруповання. Він виключив можливість повторення зіткнень бойовиків зі співробітниками палестинських служб безпеки. А представники Палестинської нацадміністрації раніше заявляли, що мають намір покінчити з незаконним носінням зброї у секторі Газа.

АФГАНІСТАН

Наступ на «Талібан» триває

На сході країни ліквідовано польового командира руху «Талібан» Карі Аманула. Він очолював підрозділ з 50 бойовиків-гранатометників і загинув у сутичці з американськими й афганськими військовослужбовцями. Вбито ще п'ятьох бойовиків, троє військовослужбовців США одержали поранення.

ЄВРОПА

Все ближче до африканського клімату

Великі міста Старого Світу стають теплішими, і процес відбувається швидше, аніж гадали, сказано в доповіді Всесвітнього фонду дикої природи. У більшості мегаполісів температура в середньому на градус вища, ніж три десятиліття тому. Основна причина —«парникові» гази, що їх викидають в атмосферу труби вугільних і газових електростанцій і автомобільні двигуни. Спека, посуха і зливи — з цими явищами європейці в найближчому майбутньому стикатимуться дедалі частіше, прогнозують учені.

КИТАЙ

Туристи у пастці

Внаслідок зсуву в провінції Сичуан без зв'язку з зовнішнім світом опинився один із курортів, де перебувають майже 1200 відпочивальників. Рятувальні служби намагаються дістатися до міста.

ДЕНЬ
СУБОТА, 13 СЕРПНЯ 2005 ▪ № 149 (3649)

Уряд України має намір запровадити мінімальну ставку погодинної оплати праці

До січня 2006 р. громадяни України і РФ можуть користуватися внутрішніми паспортами для перетину кордону двох країн, заявляє МЗС РФ

▪ СПОРТ

Поласували «Бананцом»...

Футбол. Кубок УЄФА. Другий кваліфікаційний раунд. МТЗ-РІПО (Білорусь) — «Тепліце» (Чехія). 1:1. «Крилья Советов» (Росія) — БАТЕ (Білорусь). 2:0 (Баба Адаму, 8, Гусін, 76 (п). «Ністру» (Молдова) — ГАК (Австрія). 0:2. ОФК (Сербія) — «Локомотив» (Болгарія, Пловдив). 2:1. «Інтер» (Хорватія, Запресич) — «Црвена Звезда» (Сербія). 1:3. «Ашдод» (Ізраїль) — «Домжале» (Словенія). 2:2. «Мідтьюланд» (Данія) —Б36 (Фарери, Торсхавн). 2:1. «Гроцлін» (Польща) — «Банська Бистриця» (Словаччина). 4:1. «Металургс» (Латвія) — «Генк» (Бельгія). 2:3. «Юргорден» (Швеція) — «Корк Сіті» (Ірландія). 1:1. «Гальмстад» (Швеція) — «Лінфілд» (Північна Ірландія). 1:1. «Бранн» (Норвегія) — «Альянсі» (Фінляндія). 0:0. «Есб'єрг» (Данія) — «Тромсе» (Норвегія). 0:1. «Рапід» (Румунія) — «Вардар» (Македонія). 3:0. «Грассхоппер» (Швейцарія) — «Вісла» (Польща, Плоцьк). 1:0. «Вадуц» (Ліхтенштейн) — «Бешикташ» (Туреччина). 0:1. «МюПа» (Фінляндія) — «Данді Юнайтед» (Шотландія). 0:0. «Літекс» (Болгарія) — «Рієка» (Хорватія). 1:0. АПОЕЛ (Кіпр) — «Маккабі» (Ізраїль, Тель-Авів). 1:0. «Легія» (Польща) — «Цюрих» (Швейцарія). 0:1. «Зета» (Сербія) — «Широкі Брег» (Боснія). 0:1. «Жиліна» (Словаччина) — «Аустрія» (Австрія). 1:2. ФК «Копенгаген» (Данія) — «Кармартен» (Уельс). 2:0. «Ріл» (Уельс) — «Вікінг» (Норвегія). 0:1. «Майнц» (Німеччина) — «Кефлавік» (Ісландія). 2:0. «Публікум» (Словаччина) — «Левськи» (Болгарія). 1:0. «Динамо» (Румунія, Бухарест) — «Омонія» (Кіпр). 3:1. «Суперфунд» (Австрія) — «Зеніт»(Росія). 2:2. «Башкімі» (Македонія) — «Маккабі» (Ізраїль, Петах-Тіква). 0:5.

«Бананц» (Вірменія, Єреван) — «Дніпро» (Україна, Дніпропетровськ). 2:4. Голи: Арам Акобян, 24,43, Єзерський, 49, Корниленко, 82, 83, Балабанов, 85.

«Дніпро»: Медін, Грицай, Лисицький (Рикун, 46), Єзерський, Шелаєв, Мелащенко (Балабанов, 75), Костишин, Радченко (Корниленко, 75), Русол, Семочко, Назаренко.

«Шопрон» (Угорщина) — «Металург» (Україна, Донецьк). 0:3. Голи: Шищенко, 53, Олексієнко, 85, 90.

«Металург»: Вірт, Грнчаров, Флоря, Чечер, Аліуце (Кондращенко, 89), Закарлюка (Мелікян, 75), Зотов, Полянський, Ристич, Ткаченко, Шищенко (Олексієнко, 79).

Наші клуби відверто порадували і практично вирішили питання виходу до наступного етапу. Донеччани, провівши глибоку розвідку в першому таймі, у другому, як кажуть, розібралися з суперником капітально.

Дніпропетровці здобули вольову перемогу. Що особливо важливо тепер, коли клуб переживає не найкращі часи. Пропустивши в першому таймі два м'ячі, українські футболісти не знітилися. Навпаки, зібралися і досхочу «поласували» «Бананцом». Під завісу поєдинку «Дніпро» ефектно провів три результативні атаки.

До речі, до Єревана не полетіли травмовані В'ячеслав Кернозенко, Дмитро Михайленко і хворий тренер Євген Кучеревський. Але, як бачимо, колектив і за них відпрацював на «відмінно».

«Золотий», «срібні» і «бронзовий» фініші

Велоспорт (трек). Відень (Австрія). Юніорський чемпіонат світу. Золоту медаль в індивідуальних перегонах переслідування виграла українка Леся Калитовська. Срібними призерами стали наші спортовці — Олександр Поливода у скретчі та Любов Шуліка, яка змагалася у 500-метровому тайм-тріалі.

Стрибки у воду. Електросталь (Росія). Першість серед юніорів. У синхронних стрибках з триметрового трамплина український дует Кваша/Пригоров став другим. А жіноча пара Волошенко/Жук здобула бронзовий приз.

Підготував Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Землячка з Хорватії

▪ ЗНАЙОМСТВА

З Ларисою Углешич ми познайомилися під час міжнародного свята літератури і мистецтв «Лесині джерела» у Новограді-Волинському. Вона представляла чотиритисячну громаду українців Хорватії. З'ясувалося, що це місто для неї рідне — тут вона народилася й жила до 1964 року. Закінчила Житомирське музичне училище, Інститут культури в Києві. Викладала в культосвітньому училищі, що в Теребовлі на Тернопільщині, працювала в Херсонській філармонії. Потім доля закинула її на Камчатку, де й познайомилася із своїм майбутнім чоловіком — сербом.

У Хорватії вони живуть уже вісім років. Мешкають у місті Вуковар, у якому 1991 року розгорівся міжнаціональний конфлікт між сербами та хорватами. Спершу все було в руїнах. Тепер місто відбудовано. Каже, що добробут високий. Але ми в Україні, хоч і живемо бідніше, духовно багатші, переконана пані Лариса.

Хорватія, взявши курс на Євросоюз, почала підтримувати національні меншини. Діти мають змогу вивчати в школах українську мову, культуру, обряди і звичаї. Держава надає матеріальну допомогу. Наша землячка працює диригентом у двох творчих колективах — у «Яворі», що співає в академічній манері, та в українському народному хорі товариства імені Івана Франка.

Добре знає пані Лариса і про нашу діаспору в Сербії —три роки прожила в місті Новий Сад, де чимало українців. Вона пишається тим, що співвітчизники довірили їй бути членом Ради національних меншин Хорватії. Мріє організувати поїздку на Дунай жіночого тріо Новоград-Волинського будинку культури. А сюди наступного року привезти свій колектив.

— Я ж бо тепер при владі, — усміхається. — А в Хорватії, на жаль, для широкого загалу про Україну доступні переважно негативні сенсації.

Ще одна мрія — щоб і Хорватія, і Україна швидше стали членами Євросоюзу. А до Новоград-Волинського обіцяє і далі приїжджати щороку. Бо тут мама, якій уже 92 роки, старша сестра.

Сфотографуватися Лариса Углешич вирішила біля пам'ятника великій землячці Лесі Українці.

Олексій КАВУН.
Житомирська область.
Фото автора.

Чортків постарішав на десять століть

Один із найбільших райцентрів Тернопільщини — Чортків — має давнє коріння. Однак останнім часом до історії цього міста було внесено значні корективи. З'ясувалося, що свій початок воно бере не з XVI століття, як вважалося донедавна, а VI. Виходить, Чортків старший на десять століть. Підстави до таких припущень дали розкопки археологів у центрі міста. Щоправда, спочатку знахідку, яка може підтвердити 1600-літній вік міста, відкрили будівельники. Риючи котлован, вони натрапили на житлову землянку, в якій пізніше археологи виявили піч, черепки глиняних горщиків. На думку науковців, тут може бути цілий комплекс житлових споруд. Тому обласна інспекція охорони пам'яток історії та культури взяла під контроль надання земельних ділянок під забудову в історичній частині Чорткова.

Фото з сайту http: mycystles.narod.ru/cho.html.

Це не єдина знахідка черняхівської культури на території області. Раніше поселення тих часів виявлено у кількох селах Заліщицького та Чортківського районів.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

Робота над помилками

▪ ЩОДЕННИК

Понеділок. Польський експерт Казанецький заявив, що в Україні немає вільної преси. Тож на медіа-ринку слід очікувати змін, про що свідчить і недавня зустріч Віктора Ющенка з медійним магнатом Рупертом Мердоком. Чомусь деякі ЗМІ повідомили про це не як про мету Мердока заробити в Україні, а як про прагнення захистити тут свободу слова. Саме на часі згадати Маркса: капіталіст і кроку не ступить, якщо не матиме вигоди. Тож і Мердок перейматиметься власними прибутками, а не нашими проблемами. Про те, що магнат матиме величезний політичний вплив на контрольовані ним ЗМІ, — годі говорити. А також про те, що величезна кількість журналістів залишиться без роботи. Тож пора подумати, як нам захищатися від іноземного благодійника та «захисника» свободи слова.

Вівторок. Юлія Тимошенко у зв'язку з оприлюдненою нею декларацією про доходи заявила, що за часів Кучми акції підприємств, котрі їй належали, забрала попередня влада, а її матеріальні цінності переведені на родичів. Тож у декларації «відображена вся зарплата і доходи», що вона їх отримувала як народний депутат (60665 тис. грн. зарплатні торік і 5062 тис. грн. матеріальної допомоги. — **Авт.).** Прем'єр нагадала, що її родина в побуті живе «надзвичайно скромно», і тут немає «нічого екзотичного». Екзотика все-таки є: прем'єр, мабуть, вважає нас за дурнів, коли переконує, що спосіб життя її родини можливий за задекларовані нею гроші. А може, родичі все-таки щось підкидають «леді Ю» на прожиття? З переведених на них матеріальних цінностей...

Середа. Твердження керівника «Нафтогазу України» Олексія Івченка про ухвалені угоди з російською стороною щодо покриття дефіциту газу спростувала прем'єр Юлія Тимошенко: їх немає. Тому група високого рівня у неділю та понеділок проводитиме про це переговори в Москві. За її словами, уряд не заслуховував керівників «Нафтогазу» з газових питань, бо це «безперспективно». Прем'єр вважає: на рівні НАК проблеми, які є в Україні та Росії у газовій сфері, не розв'язати. Це має зробити група високого рівня. З тим, щоб «розібрати завали минулого, які називаються зрадою національних інтересів». До складу груп високого рівня зазвичай входять перші особи держави. До Москви поїхали міністри — палива й енергетики та юстиції, а також кілька заступників міністрів. Чи достатній рівень, щоб з'ясувати наявність зради національних інтересів?

Четвер. Європейський банк реконструкції і розвитку (ЄБРР) вважає, що підвищення цін на комунальні послуги в країнах Східної Європи, Центральної Азії, зокрема в Україні, неминуче. І переконує: відповідність цін рівневі їх реальної вартості істотно не позначиться на добробуті населення. За міжнародними стандартами, допустимою межею видатків на комунальні послуги вважається 25% від усіх витрат сім'ї на рік. Нині в Україні для середньої сім'ї такі витрати становлять близько 6% усіх витрат, а для найбідніших 10% населення — близько 3,5%. Після реформи комунальних виплат, за дослідженням банку, українська сім'я витрачатиме на це близько 15% доходів. ЄБРР вважає, що удар по малозабезпечених мали б компенсувати спеціальні цільові програми допомоги. Малі б. Але хто їх фінансуватиме? Чи порятунок потопаючих — справа самих потопаючих?

П'ятниця. Інформагенція УНІАН розповсюдила передрук статті «Скільки «кольорових» революцій ще чекає Україну?» з газети «Чикаго ревю». Серед помилок, що їх допустила нова влада, видання головними вважає три. Перша та, що велику кількість керівних посад обійняли не лише революціонери, а й їхні родичі та друзі. По-друге, представники нової влади досі не відмежувалися від бізнесу. Третя помилка — це те, що право і мораль досі не домінують. Цілком достатньо для нових революцій. Але давайте краще попрацюємо над помилками...

Валентина ПИСАНСЬКА.

5 серпня. Полтавська область. Механізатор господарства «Світанок» Олександр Звірінський радіє високому врожаю пшениці. Загалом по області вже зібрано понад мільйон 700 тисяч тонн зерна.

6 серпня. Київ. «Свято коваля» у музеї народної архітектури і побуту «Пирогів».

8 серпня. Івано-Франківськ. Показові виступи окремої спецроти судової міліції «Грифон» УМВС України в Івано-Франківській області.

7 серпня. До Києва прибули учасники Міжнародного марафону байкерів «Європа—Україна: в ім’я майбутнього дітей».

9 серпня. Крим. Міжнародні навчання «Щит миру-2005».

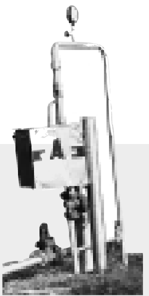

10 серпня. Київ. Акція організації «Форум громадського порятунку Києва» проти вирубування дерев у столиці.

11 серпня. Київ. Міністр аграрної політики України Олександр Баранівський виступає на урочистих зборах з нагоди Дня працівників ветеринарної медицини.

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Сергія КОВАЛЬЧУКА, Анастасії СИРОТКІНОЇ, Укрінформу та УНІАН

Фермери Прикарпаття просять Президента негайно провести кардинальні кадрові зміни в АПК

«Нафтогаз України» пояснює обшук працівниками СБУ офісу компанії розслідуванням справи про контрабанду туркменського газу в 2003 р.

Для підвищення інвестиційної привабливості країни

Народний депутат України, заступник голови парламентського Комітету з питань євроінтеграції Михайло ПОЖИВАНОВ багато років займався інвестиційною діяльністю у столиці. Не з чуток знає проблеми інвесторів.

Нещодавно він висловив просто-таки революційну думку про приплив інвестицій, що вочевидь відрізняється від офіційної позиції: «Річ у тім, що в Україні ніколи не було проблеми браку інвестицій. Проблема була у браку проектів для інвестицій. Тобто підприємства, що потребують модернізації, а відповідно — капіталовкладень, просто не пускають до себе того, хто готовий укласти гроші. Вигадують які завгодно схеми, щоб все робити за рахунок власних коштів, чи —за рахунок повернення під виглядом іноземних інвестицій своїх-таки грошей, вивезених через офшорні зони».

Причину такої ситуації Михайло Поживанов бачить в остраху власників утратити контроль над підприємством. «Тут, напевно, і наш менталітет домішується. Важко українському власникові, що володіє, приміром, 50 відсотками плюс однією акцією, поділитися пакетом, залишивши в себе 20 відсотків. Хоча 20 відсотків акцій модернізованого підприємства з інвестиціями могли б коштувати набагато більше, ніж 50 відсотків плюс одна — немодернізованого. Але, по-перше, у нас немає законів, що захищають дрібного власника. По-друге, у такій поведінці власників є політична складова», — вважає заступник голови парламентського Комітету з питань євроінтеграції.

«Ні для кого не секрет, що хазяї більшості великих українських підприємств сидять тут, у Верховній Раді, — стверджує він в одному з інтерв'ю, — фірми, заводи, фабрики є для них не тільки джерелом одержання фінансового прибутку, а й основою політичної вагомості. Маючи «під рукою» 20-, 30-, а тим паче 80-тисячний колектив, депутат почувається важливою фігурою. Він може вивести цих людей, значною мірою від нього залежних, на мітинг, на демонстрацію, у пікет, може змусити їх голосувати, «як треба» — прикладів президентська виборча кампанія дала багато. Тому і не приходять інвестори — їх просто не пускають власники. А держава тут наказати не може, тому що сама вона в більшості випадків власником уже не є. Така само картина на ринках землі й нерухомості в Києві».

Ця стаття, можливо, стане частиною його нової публіцистичної книжки, присвяченої актуальним питанням розвитку економіки країни.

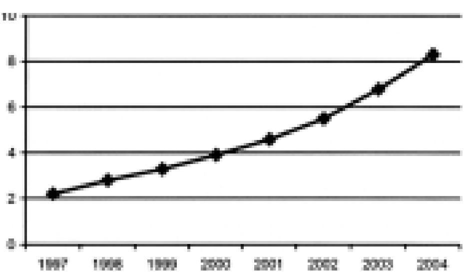
Про актуальність прямих іноземних інвестицій

Немає секрету в тому, що чим більше в економіку країни надходить інвестицій, тим більше шансів у неї для інноваційного розвитку. Інвестиції для України важливі і з погляду економічного зростання. На думку експертів, Україні, щоб без проблем вступити до ЄС, необхідно досягти рівня ВВП порядку 6 тис. дол. на душу населення. Такий достаток дає можливість країні вирішувати без особливих труднощів нагальні соціально-економічні питання. А в Україні цей показник на початку 2005 року становив близько 1,4 тис. дол. Простий математичний розрахунок свідчить, щоб перетворити 1, 4 тис. у 6 тис., використовуючи головним чином внутрішні інвестиції, навіть за щорічного 10-відсоткового зростання ВВП, потрібно майже 20 років. Отже, сьогодні для України особливу актуальність має залучення прямих іноземних інвестицій (ПІІ).

ПІІ є джерелом вкладення капіталу в виробництво, розробку і впровадження передових методів управління і маркетингу. На відміну від позик і кредитів вони не призводять до зростання зовнішнього боргу, а навпаки, сприяють одержанню коштів для його погашення. І, нарешті, ПІІ сприяють інтеграції національної економіки у світову завдяки виробничій і науково-технічній кооперації.

Українське керівництво часів незалежності щось намагалося робити в цьому напрямі. Вже в березні 1992 року вийшов Закон України «Про іноземні інвестиції». Наступного року з'явилися Декрет Кабінету Міністрів «Про режим іноземного інвестування» і Закон України «Про державну програму заохочення іноземних інвестицій в Україні». У 1996 році парламент прийняв Закон України «Про режим іноземного інвестування».

Закордонний капітал не обходив нашу країну — обсяги іноземних інвестицій зростали з року в рік **(див. мал.)**. Але, як відомо, усе пізнається в порівнянні. Рівень ПІІ в Україні один з найнижчих у Східній Європі — близько 190 доларів на людину. Це вдесятеро менше, ніж у сусідній Польщі.

Обсяг ПІІ (у млрд. дол.), що надійшли в економіку України в 1997—2004 роках.

Україна демонструє світу вигідне поле для капіталовкладень

Нова демократична влада чітко продемонструвала світовому співтовариству, що вона більше не хоче миритися з колишнім застоєм в інвестиційній сфері. Тільки в червні 2005 року відбулася низка заходів, кінцевою метою яких була активізація інвестиційного процесу в Україні. Серед них — економічний форум у Дубліні «Можливості бізнесу в Україні», X міжнародний форум «Ринок капіталу України-2005», перший українсько-російський інвестиційний форум «Україна—Росія-2005». Але найважливішою подією, безумовно, став, український «міні-Давос», а якщо точніше, позачерговий «круглий стіл» «Україна-2005 у рамках Міжнародного інвестиційного форуму», виступаючи на якому Президент В. Ющенко наголосив, що «Україна — це найвигідніше поле для інвестицій».

Хоча з цим погоджуються інвестори, але річ в іншому. Гадаю, нова влада реально відчула, що інвестиційний клімат з її приходом не поліпшився. І, щоб якось зупинити розвиток ситуації за низхідною, було здійснено могутній піарівський крок. Але сам форум нічого не дав. Лише справами можна залучити інвестиції.

Я запитував російських бізнесменів з кола своїх давніх знайомих, що відвідали Україну: ви готові почати вкладати сюди? Відповідають прямо: ні, ми приїхали тільки послухати, подивитися. Вони бояться непрогнозованості влади. Приводів для таких побоювань влада дала більш ніж достатньо. Спочатку вільні економічні зони скасовують. Потім міністр економіки заявляє, що до деяких положень функціонування цих зон ми готові повернутися. Ми то забираємо, то повертаємо оподатковування малого бізнесу. Розмови про реприватизацію — взагалі окрема тема. Якщо ми хочемо припинити лякати інвесторів поняттям «реприватизація», треба або прийняти в сесійному залі мораторій на такі речі, або уряд має перестати їх постійно коментувати.

Західні бізнесмени здебільшого дають позитивну оцінку політиці нової влади в інвестиційній сфері. Підкріплюється це і статистичними даними. Обсяг ПІІ, що надійшли в Україну в першому кварталі 2005-го, зріс порівняно з аналогічним періодом минулого року на 8,5 відсотка. Водночас не можна сказати, що цей результат задовольнив керівництво держави.

Зрозуміла його заклопотаність недостатнім збільшенням інвестиційного потоку, але, на мій погляд, цьому є об'єктивні причини. Насамперед — занадто мало часу минуло. Іноземні інвестори — люди консервативні, а інакше і бути не може, оскільки ризикувати їм доводиться власними грошима.

Завдання номер один — усунути завали на шляху інвестора

Досвід роботи в Головному управлінні зовнішньоекономічних зв'язків і інвестицій КМДА і критичний аналіз того, що було зроблено в інвестиційній сфері старою владою, дають змогу мені дійти висновку, що солідних іноземних інвесторів, на відміну від українських олігархів, не так вже і цікавлять різні податкові преференції. Вони, як і всі нормальні бізнесмени, звичайно, не належать до числа принципових супротивників пільг, але ганятися за ними не будуть. Згадаємо, наприклад, як у 1993 році було надано безпрецедентні пільги терміном на 10 років СП з іноземними інвестиціями. Вони спричинили бурхливе кількісне зростання спільних підприємств — вже на початок 1996 року в Україні було зареєстровано майже 4 тис. таких СП. Але відчутної користі національній економіці вони не принесли. Більшість СП дуже швидко перетворилася на звичайних посередників, що надають за помірну плату послуги з розмитнення вантажів, і імпортерів курятини, нафтопродуктів, автомобілів та інших висоліквідних товарів. Мінекономіки свого часу перевірило їх діяльність і з'ясувало, що 60 відсотків капіталовкладень припадало на власні кошти СП, а інвестиційна складова практично не проглядалася.

Сьогодні представники опозиції доводять, що позбавлення податкових преференцій ВЕЗ і ТПР завдало серйозного удару інвестиційному іміджу України. Але який, скажіть, стосунок до цього іміджу мають імпорт курячих стегенець, завезення устаткування з метою подальшого продажу його на території країни за ринковими цінами, виведення привабливих активів з-під державного контролю? У тих само широко розрекламованих донецьких ВЕЗ і ТПР у 2004 році лише кожен п'ятий долар інвестицій був іноземного походження. А фактично це були пересічні офшори, в яких місцеві фінансово-промислові угруповання приховували свої доходи від оподаткування. У 2004 році чисті втрати держбюджету від діяльності українських ВЕЗ і ТПР сягнули 2 млрд. грн.

ВЕЗ і ТПР у їх колишньому вигляді ніяк не стикувалися з євроінтеграційними прагненнями України. Прийнятні для всіх умови ведення бізнесу — це насамперед стабільність і передбачуваність правового поля. Коли інвестори приходять на ринок, вони мають бути упевнені, що умови ведення бізнесу не змінюватимуться залежно від політичної кон'юнктури, якихось сьогочасних міркувань економічного характеру. У противному разі замість стратегічних інвесторів до нас прийдуть фінансові спекулянти.

На мій погляд, у 2005-му не всі дії уряду у цьому контексті були вдалими. Якщо ми вже поставили тверду мету — вступ до ВТО і ЄС, треба чітко дотримуватися прийнятих там правил спілкування.

Інвестори не люблять багато ризикувати

Іноземні інвестори, як свідчить світовий досвід, дуже не люблять політичні ризики. Тому політично стабільний Китай, незважаючи на своє комуністичне забарвлення, перебуває в числі лідерів на планеті за кількістю залучених ПІІ.

Чи є в Україні можливість зміни політичного курсу в недалекому майбутньому? Гадаю, що такої небезпеки немає, хоча, як я раніше зазначав, певне сум'яття в інвесторські душі вносять парламентські вибори 2006 року, що стоять на порядку денному, й політична реформа. Прислів'я каже, що коней на переправі не змінюють, а реформа, нехай і не прямо, але ставить своїм завданням зазначене дійство. Але навіть якщо реформа відбудеться, я упевнений, що вона серйозної шкоди соціально-економічному розвитку країни не завдасть.

Підставою для моєї впевненості є неминучість цілковитої перемоги на виборах у Верховну Раду прихильників Віктора Ющенка і їх союзників. Хоч би як приндилася сьогодні опозиція нової влади, але й недосвідчена в політичних спектаклях людина одразу може побачити, що вона деморалізована, не має привабливих для суспільства ідей і не може серйозно впливати на перебіг виборчого процесу. Причини такого незавидного стану нинішньої опозиції ні для кого не секрет — її лідери звикли працювати, тільки перебуваючи при владі, поза нею вони, як риби, викинуті на берег.

Дуже уважний іноземний інвестор і до стану фінансового сектору економіки, і насамперед до банківської системи. Сказати сьогодні, що вона цілком відповідає західним стандартам, звичайно, не можна. Зміни мають бути, і дуже серйозні, але я в майбутнє українських банків дивлюся з оптимізмом. Усі ті проблеми, що ще є у банківській діяльності, значною мірою спричинені «хворобами росту». Тому я думаю, що надходження значного іноземного капіталу допоможе нашим банкам досить швидко досягти теперішнього «середньоєвропейського віку».

Оптимізму додає і політика Нацбанку України в кредитно-фінансовій сфері. НБУ часів Стельмаха — це зовсім не НБУ часів Тігіпко. Про політичну заангажованість говорити тепер не доводиться.

Має потребу іноземний інвестор і в трансформації свідомості вітчизняного бізнес-середовища. Буває, що наші компанії нехтують узяті на себе зобов'язання.

Якось під час закордонного відрядження до мене в Брюсселі, як до керівника управління зовнішньоекономічних зв'язків і інвестицій КМДА, звернувся представник однієї з місцевих компаній з проханням про допомогу. Історію він мені розповів таку. Компанія вирішила заснувати в Києві мережу торгових точок з випікання і продажу популярних на Заході ласощів — солодких вафель з добавкою різних кремів.

Вивчивши наш ринок, бельгійські бізнесмени зрозуміли, що проект може принести чималий прибуток. Але для початку бізнесу було потрібно приміщення площею близько 120 квадратних метрів. Знайшли українського партнера й перерахували на його рахунок 200 тис. доларів. Але далі справа застопорилася. Український партнер просто почав водити бельгійців за носа, розповідаючи їм страшні історії про сваволю столичних чиновників. А потім заявив, що для подальшого просування проекту потрібні ще гроші. Таких несумлінних підприємців в Україні не так уже й багато, але це той самий випадок, коли ложка дьогтю псує бочку меду.

Заважає українським бізнесменам і невміння вірно вибудовувати свої взаємини з потенційними інвесторами. Буває, вони погано розуміють, чого саме конкретно хоче закордонний партнер, що надалі обертається взаємними претензіями. На іноземців негативне враження справляє схильність бізнесменів на пострадянському просторі видавати бажане за справжнє. Треба пам'ятати, що серйозний інвестор ніколи не розщедриться на проект, поки не вивчить всю альтернативну інформацію про перспективи розвитку того чи того бізнесу й компанії.

Розмовляти з потенційним інвестором потрібно професійною мовою, за можливості уникаючи суб'єктивних оцінок. І нарешті, я порадив би нашим підприємцям забути про провінційну звичку нестачу аргументів поповнювати щедрим застіллям або демонстрацією виробничих площ і різного устаткування. Згадані правила прості, а дотримання їх у повсякденній практиці допоможе вітчизняним бізнесменам налагодити взаємовигідне співробітництво з іноземними партнерами.

Підготувала Алла НОСОВА.

ТЕПЛИЙ ДІМ ЗІГРІЄ ДУШУ Й СЕРЦЕ

По цеглинці до 10-мільйонної позначки

Монолітні бетонні будинки, напхані ультрасучасними металопластиковими матеріалами, не можуть обійтися без традиційної, «рядової» керамічної цегли. Модернізується устаткування, а технологія залишається незмінною: глина плюс вогонь.

Переяслав-Хмельницький цегельний завод нині найперспективніше підприємство галузі. Повна виробка глиняного кар'єру, планово-збиткове господарювання на початку 90-х років поставили завод на межу банкрутства. Тільки завдяки вмінню колишнього директора заводу Павла Яреми виходити з скрутних становищ завод удалося врятувати. Розробка нового кар'єру, прихід нового інвестора вдихнули в завод нове життя. У 2000 році підприємство вийшло на виробничий рубіж у п'ять мільйонів штук цегли на рік, щорічно збільшуючи випуск на 15—25%. 2005 року досягне 10-мільйонної позначки.

Голова правління АТ «Переяслав-Хмельницький цегельний завод» Олександр Пироговський:

— За минулий рік у завод інвестовано більше 200 тисяч гривень і з початку цього року майже стільки ж. Більше половини грошей йде на розробку нових кар'єрів. Зараз ми користуємося глиною з кар'єру, розташованого за 15 кілометрів від заводу, що позначається на собівартості цегли.

Велика частина нашої цегли (рядова червона цегла—75) йде на індивідуальне будівництво в Переяслав-Хмельницький, Бориспільський райони, частину закуповують столичні будівельні компанії «Познякижитлобуд», «Київміськбуд».

Приємно усвідомлювати: з розширенням виробництва поліпшуються побутові умови робітників. З 80 працівників заводу 70 відсотків — молодь до 35 років. Зарплата 600—1000 грн. для райцентру непогана. У нас згуртований і сильний колектив, який очолює молодий перспективний директор Сергій Павлюк. Керівну команду складають досвідчений, з 30-літнім стажем роботи на заводі головний інженер Віталій Дейнега, наш економічно-бухгалтерський мозок Олексій Благовісний. До професійного свята Дня будівельника наших робітників: Валентина Ратушного, Олександра Зоріна, Віктора Сенаторова, Жанну Зінченко, Олександра Тигипка, Василя Михальченка та інших, — нагороджено почесними грамотами, грошовими преміями й цінними подарунками.

Середньостатистичний завод зумів знайти сили і можливості не загинути, а по цеглинці будувати добробут — свій і країни.

Андрій НЕСТЕРЕНКО.

На знімках: гарячу цеглу з печі приймає Михайло Пінчук; працівники дільниці преса Людмила Дем'яненко, Роман Медвідь і Світлана Фесан.

Фото автора.

Ми — барометр добробуту громадян

Анатолій БЕЗУХ, голова правління корпорації «Укрбудматеріали»:

— Наша галузь — це барометр добробуту громадян. Вони будуються — розширюється виробництво будматеріалів. Приклад — будь ласка! У 2004 році підприємства корпорації "Укрбудматеріали» виробили продукції на 14 відсотків більше, ніж попереднього.

Щоб задовольнити дедалі зростаючий попит майже на всі види продукції, корпорація пішла на модернізацію виробництва на багатьох підприємствах — Славутському комбінаті «Будфарфор», «Харківській кераміці», Вільногірському заводі цирконових вогнетривів, Новоселівському та Глуховецькому ГЗК, «Будсклі», гранітних кар'єрах — Головинському, Корнинському, Капустянському та інших.

Ставку робимо на заміну дорогої імпортної сировини для виробництва сухих сумішей вітчизняною. На Новоселівському комбінаті з минулого року виробляється пилоподібний кварц — один із найважливіших компонентів сухих сумішей вищої категорії якості. На Новгород-Сіверському заводі будматеріалів розпочато випуск тонкодисперсної крейди.

Кредо корпорації — постійне оновлення. У червні цього року міжнародний сертифікат якості отримав Славутський комбінат «Будфарфор». Це підвищує експортний потенціал галузі. Нині продукція підприємств корпорації постачається до 40 країн.

Ми маємо унікальний багаторічний досвід управління всією вертикаллю господарських відносин — від розробки кар'єрів та видобутку сировини до випуску найрізноманітніших матеріалів і виробів для спорудження будь-яких будівель та їхнього облаштування. Зрозуміло, що досвід цей працює на благо всіх її членів.

Якщо зводиться житло — значить, комусь воно потрібне!

Про здобутки провідного вітчизняного виробника сухих сумішей «Церезит» компанії «Хенкель Баутехнік», асортимент продукції якої сягає понад 150 найменувань, нині добре знають на багатьох будівельних майданчиках країни. Над якими новими розробками працюють виробничники компанії і що найбільше їх турбує сьогодні? Про це вирішили дізнатися у її генерального директора Володимира СОХИ (на знімку).

— Вироби нашої компанії не потребують особливої реклами, адже сухі суміші значно поліпшують якість та прискорюють темпи робіт. Нині ми пішли далі — розробили систему зовнішньої теплоізоляції будинків, яка дає змогу заощадити до 35 % електроенергії під час її експлуатації. А ще — розширюємо виробництво за рахунок власних інвестицій. Цього року, приміром, плануємо вкласти майже 500 тисяч євро для нарощення потужностей на заводі в Балаклії, що в Харківській області.

— А інвестиційний клімат України сприяє вашим планам?

— Зміни на краще є, але ще далеко до того, щоб бути задоволеним. Зі свого боку все робимо, щоб поліпшувати умови праці в країні, де ми вже вісім років.

— Чи слід очікувати вітчизняним будівельникам нових матеріалів чи технологій від вашої компанії найближчим часом?

— Наша Асоціація виробників сухих сумішей, до якої входять провідні компанії галузі, має кілька програм взаємодії з виробниками цементу, вапна, інших мінеральних компонентів. Для того щоб створити новий компонент чи хоча б зменшити собівартість наявної продукції, потрібно замінити багато імпортних компонентів. Але, на жаль, індустрія сировинних матеріалів в Україні розвивається значно повільніше, ніж виробництво самих сумішей. Інвестиції здебільшого вкладаються в пуск нових ліній «для власних потреб». Щоправда, з корпорацією «Укрбудматеріали» ми уже дійшли згоди в питаннях ширшого впровадження деяких виробництв, зокрема пилекварцу, збагаченого кварцового піску, тонкодисперсної крейди. Ця перспектива гріє не лише нас, а, сподіваюсь, невдовзі наша нова продукція зігріватиме оселі тисяч українців.

Володимир СНИВОДА.

А може, не варто стригти під один гребінець?..

Олександр ГАВРИШ, генеральний директор ТОВ «Кнауф гіпс Київ»:

— Українські будівельники вже переконалися у перевагах гіпсокартонних виробів. Цього року виробимо їх близько 30 мільйонів квадратних метрів. За 5—6 років наш ринок виріс більш ніж у 10 разів. Та основне, чим заслужено пишається колектив, — висока якість продукції. Від появи в Україні міжнародної групи «Кнауф» виграли не лише робітники заводу, а й столиця і країна загалом. Відрахування в бюджети всіх рівнів торік сягнули 30 мільйонів гривень.

Ми подбали про власну сировинну базу на Донеччині. Під неї розроблено інвестиційний проект майже на 50 млн. євро. Вже створено гірничодобувний комплекс, спроможний забезпечити заводи в Києві і Соледарі, а також цементні заводи України високоякісною гіпсовою сировиною (обсяг видобутку може становити до 1 млн. тонн на рік). Наступний етап — будівництво гіпсового цеху, заводу сухих сумішей і заводу гіпсокартонних плит. Донбаський гіпсовий камінь має високий ступінь чистоти — один з найкращих в СНД. Тому будівництво ще одного заводу доцільне і з економічного, і з технологічного погляду.

Та додалися непередбачені турботи. Справа в тому, що проект втілювався на території пріоритетного розвитку. Інвестор мав звільнення від ввізного мита і сплати ПДВ на обладнання, надалі — на 3 роки від податку на прибуток. Це — вагомі чинники, які дають змогу швидко збудувати завод, повернути кредити. Та несподівані переміни в законодавстві України скасували пільги. Такі питання нині вирішуємо на державному рівні, сподіваємося, що матимемо позитивний результат. Адже, справді, є різні інвестори. Тож сумнозвісний принцип одного гребінця недоречний. Потрібен індивідуальний підхід. Звичайно, протягом майже восьмирічної роботи в Україні фірми «Кнауф» не раз доводилося стикатися з певними труднощами, але її керівництво, передусім гендиректор у країнах Східної Європи та СНД доктор Гайнер Гамм, знаходили можливості вирішувати їх конструктивно.

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

СУСПІЛЬСТВО

СУБОТА, 13 СЕРПНЯ 2005 ■ № 149 (3649)

Позитивне сальдо зовнішньої торгівлі України в першому півріччі становило 381 млн. дол. — ушестеро менше, ніж у січні—червні 2004 р.

«Все витримає папір, але не читач»

Жозеф ЖУБЕР.

«З пошти» Стор. 13

■ АКТУАЛЬНО

Мова Пушкіна чи Путіна?..

(Початок на 1-й стор.).

«Ми добре розуміємо, якою була б спільна мова цього спільного простору. Так, російська, але це була б мова не Пушкіна, а Путіна», — йдеться в листі українських письменників до Президента України В. Ющенка, надрукованому 11 серпня в «Літературній Україні». Адже задум авторів цієї нової ініціативи полягає саме в тому, щоб використати російську мову —інструмент гуманітарного співробітництва — як засіб домінування на пострадянському просторі. Бо мова — найважливіша основа національного менталітету. Отже, через пресу, радіо, телебачення, книги можна зомбувати народи сусідніх країн, впливати на перебіг подій у них, спрямовувати його у вигідне для себе річище. В наш час для того, щоб підкорити якусь країну, зовсім необов'язково вводити туди війська: досить прив'язати її до себе економічно та заволодіти її інформаційним простором. А проект угоди передбачає формування спільного інформаційного простору СНД.

«Гуманітарна сфера — це найменш витратний і водночас чи не найрентабельніший вектор закріплення російського впливу на всьому пострадянському просторі», — відверто зазначає у статті «Проблеми та перспективи СНД» керівник Центру стратегічного розвитку, член наукової ради при Раді безпеки Російської Федерації генерал-майор А. Гушер. Та чи потрібне таке закріплення чужоземного впливу незалежній Україні?»

Неважко переконатися, що запущені в обіг російськими політтехнологами поняття «російськомовне населення» (що включає не лише російську національну меншину, про яку і правомірно було б говорити, а й зрусифікованих українців і представників інших національностей) і «співвітчизники» (стосовно громадян інших країн) мають свідомо провокативний характер. «На території Східної та Південної України живе більшість етнічних росіян, російськомовних українців, а також осіб, народжених у міжнаціональних шлюбах. Рідна мова для більшості населення східних і південних регіонів України — російська. Самі ці землі не є в історичному сенсі етнічними територіями України», — готує грунт для територіальних претензій на сторінках журналу «Москва» такий собі Сергій Фомін для того, щоб далі зробити висновок, здатний приголомшити своїм цинізмом навіть тих із нас, хто щодня гортає російську пресу: «Невеликим позитивним підсумком цих взагалі-то геополітично програних для Росії виборів (йдеться про перемогу В. Ющенка. — **Авт.**) можна вважати лише те, що під час передвиборної кампанії зайвий раз було порушено питання про автономію для російськомовних регіонів Сходу та Півдня України або навіть про її федеративний устрій, який враховував би етнічні та культурні відмінності. Отже, наше завдання — будувати незалежну соборну Україну, а пан Фомін плекає ідею її розчленування за етнічним та культурним ознаками.

А інший московський автор Дмитро Алексєєв у журналі «Главная тема» дає рецепти втручання у внутрішні справи нових незалежних держав, серед яких і створення сталих проросійських груп впливу в медіасередовищі, і створення та підтримка організацій національного масштабу, які дають голос «мовчазній проросійській більшості», і афілювання з Росією найбільш цікавих політиків, інтелектуалів, гуманітарної молоді тощо. І в цьому також підступність проекту угоди, бо досі Україна утримувалася від співпраці в рамках СНД у таких сферах, як освіта й робота з молоддю. Така позиція обгрунтована тим, що молодь — це майбутнє незалежної України, не повинно бути переобтяжене ностальгією за радянським минулим. Тому підписання угоди відкрило б шлюзи для чужоземного впливу на нашу молодь.

Вчитуючись у зовні благопристойні положення цього документа, а з голови не йде страшний своєю правдою вірш Дмитра Павличка про Олексу Гірника, хлопця з Калуша, котрий, не почувши у столиці тої ще радянської України рідної мови, спалив себе живцем на могилі Тараса Шевченка в Каневі.

То з ким і в ім'я чого мала б Україна вибудовувати спільний гуманітарний простір?

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,

член Національної спілки письменників України та Національної спілки театральних діячів України, лауреат Міжнародної літературної премії ім. Івана Кошелівця.

Від редакції. Автор цього матеріалу з 1994 року на дипломатичній службі України, з березня 2000-го — заступник директора департаменту політичного та гуманітарного співробітництва Виконкому СНД (за квотою України). У квітні 2005 року подав клопотання про відкликання з цієї посади, не бажаючи бути причетним до реалізації планів розбудови спільного гуманітарного простору держав—учасниць СНД, вбачаючи в ньому механізм духовного поневолення народів цих країн.

Нічийне Нечимне...

Позицію спостерігача зайняло у справі порятунку озера Нечимного управління екології та природних ресурсів у Волинській області.

Озеро Нечимне, що добре відоме за драмою-феєрією Лесі Українки «Лісова пісня», — смертельно хворе. Воно відступило від своїх прадавніх берегів більш як на сто метрів. Глибина плеса становить лише 15—30 сантиметрів. А спекотної пори його площа, яка ще в повоєнний час займала сім гектарів, зменшується до 20—30 соток. Чаша озера, котра по вінця наповнена багатометровим шаром мулу, заростає деревами й осокою. Що й казати, незатишно почувалися б тепер на Нечимному русалки, Водяник та інші його мешканці — герої «Лісової пісні».

Фото Сергія ДЕМСЬКОГО.

Щоб врятувати озеро, «Голос України» і Держкомводгосп минулої осені виступили ініціаторами проведення робіт з відновлення Нечимного. На жаль, ця екологічна акція, про яку наша газета писала неодноразово, залишилася непоміченою обласним управлінням екології та природних ресурсів. Ніби йшлося про якийсь рукотворний колгоспний ставок, а не про національну святиню. Така позиція видалась нам більш ніж дивною і тому, що йшлося про ландшафтний заказник загальнодержавного значення «Нечимне», створений згідно з Постановою Ради Міністрів Української РСР від 25 лютого 1985 року. Дату її прийняття вибрано не випадково — в одну з річниць народження Лесі Українки.

Як записано в цьому документі, заказник створено «з метою охорони унікального природного комплексу з цінними віковими дубовими деревостанами, різноманітною чагарниковою і болотно-луковою рослинністю, що створюють мальовничий ландшафт, де свого часу перебувала видатна українська поетеса Леся Українка і черпала звідти творчу нанагу для створення невмирущої поетичної драми-феєрії «Лісова пісня».

А ось яким бачила цей чарівний куточок сама Леся Українка, пишучи пролог «Лісової пісні»: «Старий, густий, предковічний ліс на Волині. Посеред лісу простора галявина з плакучою березою і з великим престарим дубом. Галявина скраю переходить в куп'я та очерети, а в одному місці в яро-зелену драговину — то береги лісового озера, що утворилося з лісового струмка... Саме озеро — тиховоде, вкрите ряскою та лататтям, але з чистим плесом посередині. Місцина вся дика, таємнича, але не понура, — повна ніжної задумливої поліської краси».

На Нечимному Леся Українка з матір'ю, братом Михайлом і сестрою Ольгою побувала влітку 1884 року. Лісова хижка дядька Лева, шопа на сіно з трьома стінами, відкрита з четвертого боку до озера, запам'ятались їй назавжди.

Як бачимо, озеро Нечимне є домінантом, центральним об'єктом одноіменного ландшафтного заказника. Не стане його — втратить чарівність і цей куточок волинської землі. На жаль, доля Нечимного мало турбує тих, хто, здавалося б, першим мав би бити на сполох. Бо як інакше можна зрозуміти той факт, що на прохання Волинського управління водних ресурсів і водного господарства («Волинський облводгосп») подати свої умови і пропозиції, які потрібно врахувати під час розробки техніко-економічних обгрунтувань проектних рішень з технології очистки озера та збереження при цьому природного середовища, обласне управління екології та природних ресурсів відповіло формальною відпискою. Вказавши до того ж, що на території ландшафтного заказника загальнодержавного значення «Нечемне» (саме «Нечемне») згідно з положенням «заборонено проведення... будь-яких гідрологічних, шляхових та інших будівельних робіт..., геолого-розвідувальних робіт, інших видів господарської діяльності, які можуть негативно вплинути на збереження природного комплексу заказника...».

Питання, викладені у Вашому листі, пишуть далі волинські екологи, можуть бути розглянуті Державною службою заповідної справи Мінприроди України. — Поштова адреса: вул. Урицького, 35, м. Київ-35, 03035.

А чому б екологам самим не виступити ініціаторами порятунку Нечимного? Цей лист підписав не начальник управління екології та природних ресурсів у Волинській області Ростислав Мігас (який за день до цього пішов у відпустку), а його заступник Олександр Ткачук. Сам Ростислав Васильович, з яким зустрілися 8 липня, був дуже обурений такою увагою до Нечимного преси. Мовляв, заповідна зона, і баста. У положенні записано не можна, значить не можна. Хочете рятувати озеро — рятуйте, але нас у цю справу не вплутуйте. Лише наприкінці, зрозумівши пікантність своєї позиції, заявив, що, враховуючи ситуацію, він звернеться в своє міністерство з пропозицією зняти певні обмеження на проведення робіт у заказнику. З Ростиславом Васильовичем ми знову побачилися вже 29 липня на колегії облдержадміністрації. Звичайно, жодних листів у міністерство він не писав.

А тим часом цьогорічний липень видався спекотним. Жарке сонце сушить не лише землю, а й озера. Ось чому стає недобре, коли вслухаєшся в прогнози погоди, які не обіцяють дощів.

— Озеру залишилося жити 3—5 років, — вважає начальник Волинського облводгоспу Юрій Бахмачук, — а ще через 10—15 — воно заросте чагарником. Люди спитають, де поділося озеро? Що ми їм відповімо? Що екологи не дозволили рятувати його? А чому недозволено, коли треба?! Мені буде соромно, коли Нечимне загине.

— Був на Нечимному і навесні і 29 липня, — ділиться враженнями перший заступник голови Ковельської райдержадміністрації Олександр Місяць. — Озеро за цей час дуже змінилося: майже до середини заросло очеретом і осокою. Воно вмирає. Готовий зробити все, аби воно жило...

Упевнений, що так само вчинять і мешканці розташованих поблизу озера сіл Скулина і Білина, всі волиняни, аби не допустити, щоб Нечимне зникло назавжди. А як екологи? Що там написано у їхніх інструкціях? А що підказує серце? Чи, можливо, воно захололо, як після побачення із Сніговою королевою? Тож, може, грім з блискавицями розтопить його?

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

■ РЕАЛІЇ

ЦУКОР З ТРОСТИНИ —

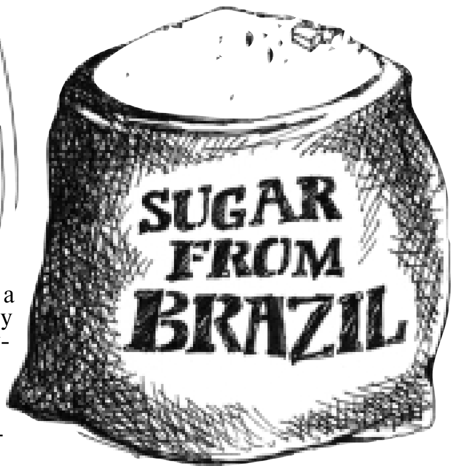
До 5 вересня нинішнього року завершити реалізацію 2770 тонн тростинного цукру — таке доручення за підписом Прем'єр-міністра отримав голова Вінницької облдержадміністрації Олександр Домбровський.

Саме таку кількість заморського солодкого піску виділено «цукровому Донбасу», як сказано в урядовій телеграмі, для стабілізації ринку. Текст телеграми, пересипаної словами на кшталт «вимагаю забезпечити мережу реалізації», «звертаю увагу на посилення контролю за виборкою цукру», «реалізацію завершити до 5 вересня», свідчить про очевидну поспішність чиновників якнайшвидше підсолодити наше життя, а головне — заощадити грошики: тростинний цукор у роздрібній мережі продаватимуть за ціною 3,2 гривні за кілограм. Наміри, як на перший погляд, благородні, але...

— Через два-три тижні цукор і так стане дешевший, — каже виконавчий директор Вінницької обласної асоціації «Поділляцукор» Леонід КОЗОДОЙ. — У першій декаді вересня розпочнуть роботу цукрозаводи, а в такий час ціна на їхню продукцію завжди знижується.

За словами співрозмовника, уряд не лише запізнився — у червні-липні треба було «висипати» на ринок усі цукрові резерви. Нинішні його дії не стабілізують, а навпаки, дестабілізують ситуацію. Виділені для області 2770 тонн цукру — це 60 відсотків місячної потреби регіону — спричинять обвал цін. Куди подінуть свій цукор 18 підприємств, які планують працювати нинішнього сезону? «Знову повторюється знайома ситуація, — продовжує Л. Козодой. — Наш цукор, як і в попередні роки, скуплять за безцінь, а далі «навaрюватимуть» на ньому стільки, скільки зуміють. Як це було не раз, у виграші опиняться трейдери, у програші — цукровари. Вінницькі цукроварні й без того у боргах як у шовках: за останні п'ять років вони сягнули 500 мільйонів(!) гривень».

— Якщо тонна бурякового цукру коштуватиме 2800 гривень, таку ціну помалу вже нав'язують цукроварам, — продовжує Л. Козодой, — жодний за-

НАД РОСІЙСЬКОЮ САМАРОЮ ПІДНЯВСЯ В НЕБО НАШ АН-140

(Початок на 1-й стор.)

Упреше за останні роки промислові авіаційні кола України і Росії, та й самі держави, постали в ролі послідовних партнерів в одній з найважливіших галузей сучасної світової економіки, для яких важлива, насамперед, не красива міна при здебільшого поганій грі, а кінцева мета, результат самої цієї гри. А він очевидний. Найбільшим європейським державам, до яких, без сумніву, належать як Росія, так і Україна, потрібне термінове відновлення авіаційних парків. Бо розраховувати на партнерські, взаємовигідні відносини з Євросоюзом без сучасних транспортних засобів не варто. Зрозуміло, що цю велику програму легше втілити в життя спільними зусиллями. Тим більше, що весь попередній досвід виробництва повітряних суден ми накопичували разом.

Відомо, що авіація залишається однією з основних турбот і сфер впливу Держсекретаря. Не викликає сумнівів також і той факт, що Олександр Зінченко прагне стати одним з основних посередників у відносинах між Москвою та Києвом. У цьому зв'язку можна згадати його недавню поїздку до Москви, де він зустрічався з Президентом Російської Федерації. Таким чином, саме Зінченко представлятиме офіційний Київ на такій важливій для взаємин двох країн події.

У Програмі економічного співробітництва України й Росії до 2007 року авіабудування виділене як пріоритетний напрям співробітництва на двосторонній основі. Глибока кооперація в цій сфері між українськими й російськими підприємствами, а також вихід у стадію практичної реалізації першого спільного проекту можуть стати паличкою-виручалочкою для зміцнення відносин між двома країнами, що помітно охолонули останнім часом з різних причин. Але повернімося до основної події...

Історія питання

Нагадаємо, що реалізація проекту виробництва нового регіонального літака Ан-140 почалась на «Авіакорі» ще в 1997 році. «Авіакор» тоді тільки-но відновив свою платоспроможність після процедури арбітражного управління, нових великих замовлень не мав, і щоб врятувати підприємство, йому вкрай був потрібен новий проект. До того ж, у той період була надія, що на «Авіакорі» здійснюватиметься складання нового транспортного літака Ан-70, розробленого в тому ж АНТК ім. Антонова (російсько-українською міжурядовою угодою, підписаною в 1996 році, саме самарський авіазавод було визначено як головне підприємство зі складання «транспортника» і поставок готових машин Міністерству оборони РФ). Однак через низку причин, серед яких зміна власника, відсутність інвестицій і часта зміна керівництва, проект Ан-140, що називається, завис.

Можна сказати, що переломний момент у розвитку проекту Ан-140 настав у липні 2003 року, коли інтерес до самарського підприємства виявило керівництво Харківського державного авіаційного виробничого підприємства (ХДАВП), де на той час уже було налагоджено серійне виробництво цієї машини. Гендиректор ХДАВП Павло Науменко тоді заявив, що харків'яни надзвичайно зацікавлені в збільшенні обсягів виробництва Ан-140 й освоєнні російського ринку. Фактично йшлося про те, що харківське підприємство стане свого роду керівною компанією в рамках реалізації проекту виробництва Ан-140 на самарському «Авіакорі».

Пройшовши разом непростий шлях, що розтягся на два роки, харківські й самарські літакобудівники змогли в підсумку вибудувати успішну систему кооперованого виробництва на міждержавному рівні. Тут, безумовно, гарною підмогою послужив досвід ХДАВП у реалізації програми випуску Ан-140 в Ірані, де харків'яни разом з колегами з АНТК «Антонов» змогли організувати ліцензійне виробництво фактично з нуля.

У Самарі ХДАВП допоміг відновити й укомплектувати виробничу лінію зі складання Ан-140, направив свій техперсонал для навчання колег, поставив 70% агрегатів на перший російський Ан-140, нарешті — передав ВАТ «Авіакор-Авіаційний завод» устаткування льотно-випробної станції, без чого не відбувся б учорашній політ.

Таким чином, фундамент взаємин, закладений у 2003 році, дав змогу партнерам через два роки продемонструвати цілком готовий до експлуатації перший російський Ан-140, уже пофарбований в кольори стартового замовника — авіакомпанії «Якутія». Представлення літака широкій публіці відбудеться вже наступного тижня — ХДАВП і ВАТ «Авіакор-Авіаційний завод» спільно візьмуть участь в авіасалоні МАКС—2005, що пройде з 16 по 21 серпня в підмосковному місті Жуковський, демонструючи дві машини — українську в VIP-варіанті й російську — в пасажирському. Альтернативи новому Ан-140 у Росії і країнах СНД, упевнені на ХДАВП і у ВАТ «Авіакор-Авіаційний завод», практично не існує. Тим більше після того, як продукт кооперації російських і українських виробників подолав митні бар'єри — адже тепер Ан-140 серійно виробляють у Росії.

Наші літаки для їхнього ринку

Оцінки західних експертів і виробників не враховують погано прогнозований ринок Росії та інших країн СНД, вважаючи його таким, що перебуває в початковій стадії розвитку, обтяженим великою кількістю практично безплатної застарілої техніки радянського виробництва і, крім того, фінансово слабким. Однак якісний аналіз показує, що, з одного боку, спадщина СРСР швидко тане — з кожним роком помітно зменшується кількість придатних до експлуатації регіональних літаків типу Як-40 і Ан-24. Нині в Російській Федерації зареєстровано 199 авіакомпаній, з яких 83 експлуатують регіональні літаки місткістю 40—70 місць. Перевезення на регіональних лініях в основному здійснюються літаками Ан-24 і Як-40, випуск яких припинено більше 25 років тому. Зараз спостерігається масове списання цих літаків через вироблення ресурсу, моральне і фізичне старіння, проблеми з забезпеченням новими запасними частинами, а також через економічну неефективність їх використання. До 2010 р. чисельність цього парку знизиться на 98% порівняно з поточним станом.

З другого боку, останніми роками в Російській Федерації спостерігається стабільне зростання пасажирообороту на внутрішніх лініях, у тому числі й регіональних, і для задоволення зрослого попиту потрібні нові літаки. Потреби тільки авіакомпаній Росії в регіональних 50—70-місних літаках оцінюються експертами більш ніж у 100 машин протягом наступних десяти років. Понад те, необхідність модернізації пасажирського флоту російських авіакомпаній підтримується на державному рівні. Так, на «круглому столі» на тему: «Авіаційна промисловість Росії: розвиток і законодавче забезпечення, міжнародне співробітництво і створення конкурентоспроможної продукції» заступник міністра транспорту і зв'язку РФ В'ячеслав Рукша сказав, що з 2004-го по 2010 роки російським авіаперевізникам необхідно придбати 164 магістральні літаки, в тому числі 146 регіональних. Державною програмою «Модернізація транспортної системи Росії (2002—2010 роки)» потреба в 50—70-місних літаках оцінювалась у 112 машин з 2002-го по 2010 рік, в тому числі з 2006-го по 2010 рік — 92 літаки. Таким чином, потенційно дохідна частина програми Ан-140 тільки на російському ринку може в найближчі роки становити понад 800 млн. дол., що цілком досяжно з урахуванням держпідтримки лізингу в Росії і завдяки значним капітальним уливанням з боку держави в статутні фонди провідних лізингових компаній, а також державному статусу програми Ан-140 (літак відзначено в державній програмі «Модернізація транспортної системи Росії (2002-2010 роки)» як один із двох варіантів модернізації авіапарку. Альтернативний проект Іл-114 програє україно-російському, тому що цей літак виробляється за межами РФ).

Від виробничої кооперації до державної корпорації

Для експансії Ан-140 на російський ринок і забезпечення надійного збуту літака в цій країні вкрай необхідна стабільна й злагоджена робота українського авіапрому. На жаль, поки що такої злагоди серед українських авіабудівних підприємств немає. Під вагою незаперечних аргументів недавні супротивники вже погодилися з тим, що Україні потрібно консолідувати авіаактиви і сформувати вертикально інтегроване об'єднання, підпорядковане спільним корпоративним інтересам. Сьогодні не викликає сумніву той факт, що таку структуру буде створено вже найближчим часом. Ідею об'єднання підтримують на найвищому державному рівні — Президент і Прем'єр-міністр України. Однак, прагнучи залишити за собою якнайбільше влади, деякі промислові генерали свідомо затягують цей процес, намагаючись переконати і урядові кола, і громадськість, що глибокий ступінь кооперації принесе більше шкоди, ніж користі.

У розроблюваному сьогодні статуті майбутньої корпорації вони намагаються наділити її керівні органи несуттєвими, чисто формальними функціями, створивши фактично недієздатну надбудову без повноважень, що їх цілком би влаштовувала. Таке об'єднання по суті нічого не змінює. Адже підприємства й донині працюють у рамках спільних проектів, однак ефективність взаємодії залишає бажати кращого.

Що ж може змінити об'єднання українських авіапідприємств в одну науково-виробничу структуру за нинішнього незавидного становища галузі?

Насамперед — в усіх підприємств з'явиться зацікавленість у спільному результаті праці і залежність від нього. Лише в такому разі лідери вітчизняного авіапрому будуть позбавлені можливості зображувати собою персонажів відомої байки. Тому що жоден проект не можна реалізувати успішно, коли хоча б одна сторона в ньому не зацікавлена. З другого ж боку, приклад спільного україно-російського виробництва Ан-140 показує, що будь-яку справу можна зрушити з мертвої точки, якщо в ній є обопільна зацікавленість. І навіть державні кордони тому не перешкода.

Відповідь скептикам

Ан-140 у Самарі злетів. Успішність спільного україно-російського проекту, безумовно, заслуга обох підприємств-виробників — як ХДАВП, так і самарського «Авіакора». Проте не слід скидати з рахунку той факт, що в реалізації цієї програми на Харківському авіаційному державному підприємстві лежала подвійна відповідальність. Погодьтеся, в умовах, коли підприємству доводилось постійно відстоювати свою репутацію в судах, ЗМІ, під час перевірок усіх рівнів з боку державних структур, продовжувати виробництво, вести переговори про майбутні контракти, дуже багато що залежало від того, наскільки раціонально буде розподілено ресурси. Нема нічого ласішого для опонентів, ніж визнання за супротивником його слабкості, а в даному разі — недієздатності менеджменту. Логічний вигляд мало б на тлі інформаційних звинувачень у банкрутстві повідомлення про провал харків'янами проекту Ан-140 у Самарі. Адже саме ДАВП ніс відповідальність за організацію (якщо не сказати відновлення) процесу виробництва в Самарі. Та все-таки саме завдяки ефективному управлінню проектом харків'яни змогли реалізувати такий масштабний коопераційний проект.

Збіг обставин? Пощастило? Навряд чи до такого роду проектів узагалі застосовна категорія випадковості...

Микола КОСИЙ,
Вадим ДОБРОНРАВОВ.
Харків.
Фото авторів.

НЕГАЙНО НА РИНОК!

вод не пристане на такі умови. А дехто з господарників підрахував, що у нинішньому році дешевше взагалі буряки не копати. Особливо на забур'янених площах. А коли ще й підведе погода...

Очевидним є ще одне припущення: бурякові площі наступного року, без сумніву, скоротяться істотно. Уже тепер ідеться про зменшення їх наполовину. 15 тисяч солодких гектарів «загубили» нинішньої весни: замість 115 тисяч гектарів бурякового клина в 2004 році до збирання нинішньої осені є 100 тисяч гектарів.

Одне втішає — за цукром з тростини не доведеться далеко їхати: його, як уже писала наша газета, переробляють на території області — на Кирнасівському цукрозаводі, що в Тульчинському районі. Щоправда, документи на отримання доведеться оформляти на Хмельниччині, на Дунаєвецькому комбінаті хлібопродуктів, що є оператором Держрезерву. До речі, цукор з Держрезерву вінничани завозили спочатку за 220 кілометрів, з Черкаської області, потім — удвічі далі, із Львівської області. Крім того, тричі доводилося їздити до Києва для оформлення документів. Тиждень витрачали на це.

КОМЕНТАР секретаря Комітету ВР з питань аграрної політики та земельних відносин Олега ЮХНОВСЬКОГО:

— Телеграма Прем'єр-міністра, шанованої Юлії Володимирівни, на жаль, не дає відповіді на головні, як на мене, запитання: хто з урядовців цікавився запасами цукру на Вінниччині і яка його хоча б місячна потреба? Та й узагалі, як ставляться тут до тростини. Я виріс у цьому краї, який називають «цукровим Донбасом», і добре знаю, що мої земляки не п'ють чай з тростиною. 150 років вони солодили чай цукром з буряків і продовжують робити те саме нині. Тому проштовхнути заморський пісок на ринок буде непросто. До 5 вересня цього року, як сказано у телеграмі, продати більше половини місячної потреби взагалі нереально. Хіба що етикетки переклеють на мішках. Таке вже бувало...

У телеграмі йдеться про забезпечення робочих місць для реалізації заморського цукру. А як бути з тими цукроварами, хто завдяки діям уряду залишиться без роботи? Їх, за підрахунками, приблизно 8—10 тисяч осіб. Найбільш прикро, що господарники тим самим отримали чіткий сигнал до скорочення посівів цукристих. Цей процес в області уже означився і його не зупинити жодними циркулярами.

Після ознайомлення з урядовою телеграмою я дійшов висновку, що уряд не вірить у спроможність органів місцевої влади забезпечити на своєму рівні стабільність ситуації на ринку цукру навіть у тому регіоні, де його виробляють найбільше в державі. Про порушення урядовцями у даному разі щонайменше трьох законів — «Про митні тарифи», «Про роботу з давальницькою сировиною» і «Про державне регулювання виробництва і реалізації цукру» — уже й казати не хочеться. Втім, до ситуації з тростинним цукром і цукровою проблемою загалом ми ще повернемося і на засіданні комітету, і на засіданні парламенту.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Просто нудитиме від солодкого

■ ДО РЕЧІ

Кабмін розглядає можливість скасування постанови «Про тимчасове вилучення цукру та цукрових сиропів з режиму вільної торгівлі з Республікою Грузія та Російською Федерацією», яку було прийнято у квітні торік. Такий крок, небезпідставно вважають експерти, відкриває «солодкі» кордони і призведе, в умовах власного перевиробництва, до подальшої руйнації вітчизняної бурякоцукрової галузі. Приміром, у Грузії не варять масово солодкого піску з буряку. Переробка там здійснюється однією цукровою компанією, яка завозить для цього з третіх країн цукор-сирець тростинний. Потужність цього виробництва (110—120 тисяч тонн на рік) не забезпечує навіть власних потреб країни в цукрі (300 тисяч тонн). Можна припустити, що «шпарину» у наших високих кабінетах створюють спеціально, щоб мати можливість транзитом імпортувати через Грузію до України цукор без сплати мита з інших країн.

Галина КВІТКА.

Український споживач, хто він?

Безправний гладіатор чи піддослідний кролик?..

Після недавнього отруєння — слава Богу, не смертельного — «найкалорійнішими» херсонськими кавунами один мій знайомий порівняв українських споживачів, тобто усіх нас, з римськими гладіаторами, яких вітчизняні виробники для власної забави постійно заштовхують до клітки з дикими левами. І коли ми виживаємо — зі здивування гучно плескають у долоні.

Інший приятель, після триденного «видихання» прострочених консервів, назвав пересічних українців піддослідними кроликами на банкеті у виробників.

— За великим рахунком, на жаль, і перший, і другий недалекі від істини, — прокоментував ситуацію на споживчому ринку області генеральний директор ДП «Сумський регіональний науково-виробничий центр стандартизації, метрології та сертифікації» Володимир Панченко. — Чимало вітчизняних «годувальників» заради власної наживи і над мамою рідною не зглянуться. Що вже й казати про абстрактного споживача, якого вони відносять до категорії неживих предметів. І плодяться ці «доброзичливці», немов гриби після рясного літнього дощу. Складається враження, що багато хто з них, геть відкинувши найелементарніші принципи людської моралі, затіяли зловісне «змагання» під диявольським девізом на кшталт: «Людське життя не варте уваги»...

На підкріплення справедливості сказаного Володимир Панченко разом із своїм заступником з держнагляду Віктором Палигою виклали на стіл кілька томів правопорушень «годувальниками» сумчан, виявлених працівниками ДП «Сумистандартметрологія» лише у першому півріччі нинішнього року. Не повірите, аж мурашки по тілу забігали, коли ознайомився з «букетом меню», яким фактично «частують» довірливих співвітчизників доморощені «кулінари».

— Бідні люди, які роками споживають розрекламовані на всі заставки продукти, а отримують... — обурюється Віктор Палига.

Обурення спеціаліста харчової промисловості, донедавна директора Сумського м'ясокомбінату, чиєю продукцією свого часу мали змогу поласувати тільки зарубіжні гурмани, зрозуміти можна. Навіть за одне відхилення від стандарту не лише злетів би з директорського крісла, а й міг загриміти «під фанфари» у не дуже віддалені місця.

Але не будемо про сташне, почнемо з простого. Гортаємо акти перевірок. От наприклад, у продукті меткої роменчанки Олени Кривогуз, яка виготовляла безалкогольний напій з ароматизатором «Апельсин», було виявлено порушення стандарту і відсутність сертифікату на продукцію. До того ж роменчанка пригощала покупців напоєм, в який, замість зазначеного в анотації цукру, додавала підсолоджувач.

ВАТ «Роменський молочний комбінат» на чолі з недавнім директором Юрієм Міхном — читаємо акт від 25 березня (складений державним інспектором з держнагляду за якістю продукції, додержанням стандартів, норм і правил Тамарою Войцехівською), де чорним по білому зазначено, що жодна з перевірених дев'ятисот 500-грамових упаковок під назвою «Йогурт елітний» не відповідав вимогам ТУ за маркуванням: інформаційні дані про харчову та енергетичну цінність були проставлені на них для напівсолодких замість солодких йогуртів. Дрібниця? Але за умови, якщо це перший випадок у практиці роменських молочних чарівників.

Цікавий метод виявили у відкритому акціонерному товаристві «Охтирський хлібокомбінат», де головою правління Віра Левченко. Там недокладали у 100-грамову булку «поживну» «всього-навсього» 40 відсотків жиру.

Лебединський приватний підприємець Володимир Міщенко — власник однойменного приватного підприємства, яке спеціалізується на виготовленні ковбасних виробів. Та не яких-небудь, а вищого ґатунку. Пан Міщенко особливо полюбляв напівкопчену «Полтавську» та варену «Докторську». Секрет цієї «любові» простий до неможливості: у напівкопченій вміст вологи був завищений проти норми майже на 33 відсотки, у «Докторській» — майже на 15 відсотків.

І все-таки з вище перелічених фігурантів «пальму першості» особисто я беззастережно присудив би Лебединському комунальному підприємству «Водоканал»: у відібраних пробах води з резервуару на водозаборі «Черемушки» вміст заліза перевищував допустимі норми майже удвічі.

Власне, я гадаю, що всі вони після перевірок виправилися.

— Щодо інших, то нині загалом «новаторів-стахановців», які комбінують на здоров'ї і довірливості споживачів, розвелося на Сумщині наче перед якоюсь напастю, — продовжував обурюватися Віктор Палига.

І насамкінець — загальна статистика «оздоровлення» нації сумськими підприємствами, підприємцями і бізнесменами. Згідно з нею із 100 підприємств, перевірених у першому півріччі працівниками ДП «Сумистандартметрологія» на дотримання ними якості продукції, майже у 85 відсотків були виявлені грубі порушення вимог стандартів, норм і правил. Як результат, загальна вартість вилучених продуктів і товарів становить майже півтора мільйона гривень. Окрім цього було здійснено також 87 перевірок на дотримання метрологічних норм суб'єктами різних форм власності. Порушення стандартів зафіксовано у 74 випадках. На жаль, накладені штрафи порушникам — що слону дробина. Навіть найсолідніші з них — у кілька тисяч — відшкодовуються більшістю нинішніх «ударників» упродовж одного робочого дня, а то і зміни.

Коментарі, як кажуть у таких випадках, зайві. Абсолютно переконаний, що кожен читач уже давно самостійно відповів на запитання, винесене у заголовок цієї кореспонденції. Нам би ще знайти вихід із цього глухого кута...

— Саме на глобальне і якнайшвидше розв'язання цієї проблеми і націлює свої регіональні підрозділи нове керівництво Державного комітету України з питань технічного регулювання та споживчої політики на чолі з Миколою Негричем, — каже Володимир Панченко. — Підтвердженням цього є різка зміна векторності у нашій роботі. Сьогодні ми все перенесли акценти насамперед на поліпшення якості продовольчих товарів. Адже лише у здоровому тілі може бути здоровий дух. Для переконливості наведу лише одну цифру. У нинішньому році нами видано на третину більше приписів на заборону реалізації неякісної продукції, аніж за відповідний період минулого року...

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

■ ОГОЛОШЕННЯ

Історію народжує кожен з нас

Одна із кращих вулиць наддністрянського села Бабин Кельменецького району носить ім'я відомої оперної співачки зі світовою славою Лідії Липковської.

...Наприкінці XIX століття у цьому селі була церковно-приходська школа. Вчителював у ній Яків Липковський, родом із сусіднього Поділля. 10 травня 1884 року у його сім'ї народилася дочка Люся, майбутня співачка. Надзвичайної вроди дівчинка співала в хорі, яким керував її батько, і вже тоді привертала увагу слухачів своїм чарівним голосом. З 1894 по 1899 рік навчалася у Маріїнській жіночій гімназії Кам'янця-Подільського, а у 1905 закінчила Петербурзьку консерваторію.

Лідія виступала на сценах провідних театрів Росії та України, Парижа і Мілана, Нью-Йорка, Чікаго та Бостона. З великою майстерністю, глибокими почуттям і артистизмом вона виконувала партії Віолетти ("Травіата" Верді), Джільди ("Ріголетто" Верді), Джульєтти ("Ромео і Джульєтта" Гуно), Маргарити ("Фауст" Гуно), а також рідні українські пісні. Її партнерами у спектаклях були Федір Шаляпін, Григорій Бакланов, Енріко Карузо, Тітта Руффо та інші корифеї оперної сцени.

Гастролюючи по світу, Липковська не забувала про рідне село Бабин, де жили батьки і де вперше заспівала народних українських пісень. Час від часу навідувалася, зустрічалася із односельцями, друзями дитинства, запрошувала їх на свої концерти до Чернівців. В останні роки життя вона викладала спів у столиці Лівану — Бейруті. Саме тут, на 74-му році, у жахливих злиднях, Лідія Яківна і померла.

Завідувачці місцевої бібліотеки Валентині Еренчук знадобилося кілька років, щоб зібрати матеріали про співачку та її родину. Будь-яка інформація була на вагу золота. Валентина Миколаївна передивлялася всі друковані ЗМІ, зверталася до фондів Ленінградського державного театрального музею, архіву Маріїнської жіночої гімназії. Вона розшукала майже три десятки фотографій, на яких зображена Лідія, записала спогади старожилів села, які знали її, одержала з Ленінградського театрального музею магнітофонну стрічку із записом голосу співачки. І ось нещодавно у місцевій бібліотеці, в урочистій обстановці, відбулося відкриття кімнати пам'яті Лідії Липковської. Адже спогади — це частина нашої історії. А історія живе вічно.

Іван БЕЗРУЧКО.

Кельменці Чернівецької області.

■ ФОТО З КОНВЕРТА

— Друже, привіт!

Фото Оксани ЛУЦЕНКО.

Миколаїв.

Знущання над пам'яттю

Шановна редакціє! Мушу поділитися з вами своїм болем. Може, тоді щось зміниться і більше ніхто так не страждатиме. У Центральній клінічній лікарні Києва (Жовтневій) померла моя 77-річна мама Жадько Надія Іванівна. Лікували її там добре, просто хвороба була тяжка. Мама померла в суботу, в понеділок ми мали забрати тіло з моргу. Коли туди приїхали, перелякалися. У підвалі було душно, літали мухи. Патологоанатоми, які робили розтин, сказали, що необхідна чимала сума для бальзамування. Ми заплатили, хоч і не мали такого наміру і досі мучить сумління, що допустили таке з рідною людиною.

Але маю запитання: чому міська влада разом з відповідальними керівниками за медицину не подбають про морг з холодильниками для такої великої центральної лікарні, де нерідко помирають люди? Адже кияни платять чимали податки, що передбачають і такі витрати. Як так сталося, що навіть не лікарня, а ціле медичне містечко в центрі столиці дозволяє собі знущатися над пам'яттю наших рідних і нашими почуттями? А ще кажуть, що ми — європейська столиця.

З повагою,
Людмила ГОНЧАРОВА.

Київ.

Знаю, як виплатити компенсації

Постановою Кабінету Міністрів України № 409 від 30 травня 2005 "Про виплату в 2005 році громадянам України компенсації втрат від знецінених грошових заощаджень і страхових внесків..." передбачена виплата коштів на загальну суму 500 мільйонів гривень. Майже половина цієї суми призначена для виплати спадкоємцям померлих у 2005 році, а інша сума — вкладникам, що не одержали компенсації до 2005 року. Але чому обійшли увагою живих вкладників?

У статті 24 Конституції України зазначено: "Громадяни мають рівні конституційні права і свободи і рівні перед Законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного і соціального походження, майнового положення, місця проживання, за мовними або іншими ознаками". Керуючись цією статтею, на мій погляд, варто зробити так: передбачені бюджетом України 6,5 мільярда гривень на виплату компенсації розділити порівну між вкладниками Ощадбанку і застрахованими громадянами.

Отже, 6,5 мільярда становлять п'ять відсотків загального боргу в 130 мільярдів. Пропонується три відсотки від розміру кожного вкладу направити на погашення боргів за комунальні послуги, а тим вкладникам, що не мають боргів, — виплатити готівкою. Сорок відсотків суми, виділеної на погашення, можна направити на повну виплату вкладів померлих вкладників. Це у середньому 5 тисяч 800 гривень на одного вкладника.

Якщо три відсотки розміру вкладу недостатньо для повного погашення заборгованості з оплати комунальних послуг, тоді залишок боргу буде погашено у наступні роки. Мені здається, що так буде справедливо.

І. МЕЛАНКО,
інвалід II групи Великої Вітчизняної війни.

Дніпропетровськ.

■ ТВОРЧІСТЬ ЧИТАЧІВ

Реальность исполнения желаний

А солнце просто говорило "здравствуй",
в глаза смотрело
и смеялось громко,
Был день — из тех нечастых и прекрасных,
когда себя я чувствую ребенком.
А небо обнимало синевою и высотой
мне голову кружило,
И птицы снова звали за собою —
я слышала шуршанье
легких крыльев.

Был летний день — веселый
и прекрасный,
хотелось счастья, музыки и света.
А рядом луч заката ярко-красный блуждал
по витражам огромных веток.
Был день, когда живут воспоминаньем
далекого, немыслимого чуда,
Когда душа открыта для признаний,
и счастья ждут неведомо откуда,
Когда не в счет вчерашние потери и
горький опыт разочарований,
И я готова запросто поверить
в реальность
исполнения желаний.

Ліна ЯЛАНСЬКА.

Нікополь Дніпропетровської області.

Допоможуть винаходи

Кожний високопоставлений чиновник або політик висуває свої тези оздоровлення економіки країни. Зрештою, логічним є один шлях — шлях високих технологій і вихід на міжнародний ринок товарів з кінцевим продуктом, а не з напівфабрикатом.

Багато країн колишнього соціалістичного табору вже значно випередили нас на цьому шляху. Україна має все, щоб наздогнати їх, виправивши допущені помилки. Нова влада намагається багато чого робити, але поки що істотних переломних тенденцій не видно.

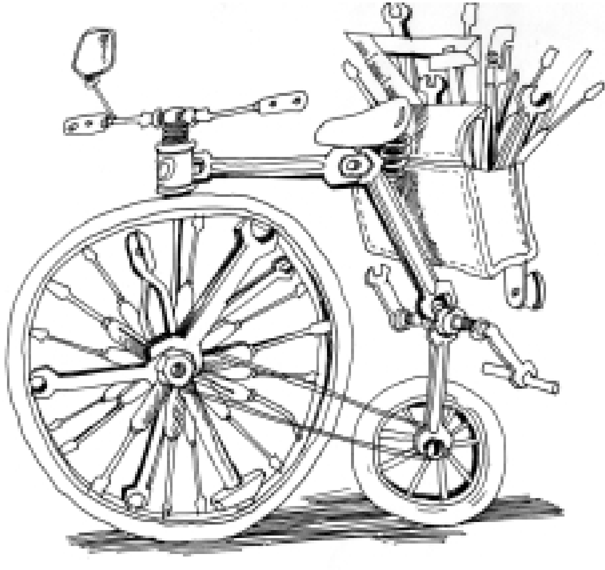
Відомо, що промисловість, і особливо машинобудування, є основним в економіці. Але вони зав'язані на людському чиннику і висококваліфікованих інженерних кадрах. Щоб мати успіх на міжнародному ринку товарів, потрібно вивести на нього товари з поліпшеними споживчими властивостями. А це — нові машини і механізми — велика праця, де на початковому етапі стоїть майстерність винахідника. Саме його працю сьогодні ніхто не цінує.

Нині роблять спроби залучити молодь до винахідницької діяльності, навіть конкурси влаштовують. Але, на мій погляд, це не головний шлях до успіху в економіці. Цим Україна стає в гонці за економічний успіх на одну стартову лінію з малорозвиненими країнами, у яких ніколи не були розвинуті наука і техніка. Гадаю, нашому керівництву насамперед потрібно побачити і впровадити в життя вже готові розробки винахідників зі стажем. Це і буде відчутним поштовхом у розвитку економіки.

Під усім викладеним вище я можу багато разів підписатися, адже сам є винахідником і за тридцятирічний період зробив більш як двісті винаходів на різні теми.

Герман ІЗМАЛКОВ.

Запоріжжя.

Брати-переможці

Майже сенсацією стала перемога Олександра Перцовського в міжнародному конкурсі студентських наукових праць зі страхування. Адже Олександр — лише першокурсник. Конкурс проводили Ліга страхових організацій України і страхові союзи Росії, Білорусі і Німеччини. Цей конкурс було присвячено проблемам соціального страхування. А експертне журі, до якого входили провідні вчені-економісти, відзначило, що в роботі Олександра, студента економічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, є чимало нового навіть для них.

На початку липня у Мінську відбулася урочиста церемонія нагородження лауреатів. І за перемогу в конкурсі Олександра Перцовського було визнано гідним тижневого стажування в Лондоні. А нещодавно на міжнародній конференції "Технологія-2005" доповіді О. Перцовського на теми інвестицій були названі одними з кращих. Крім цього, за краєзнавчу роботу з історії Луганщини він був визнаний призером Малої Академії наук.

Але найцікавіше те, що здібності Олександра відкрила газета "Голос України". Сім років тому він став лауреатом дитячого творчого конкурсу "Голосу України", присвяченого Тарасові Шевченко. Трохи пізніше Сашко вперше побував у Лондоні як переможець дитячого конкурсу, проведеного Міжнародними авіалініями України. І зовсім недавно разом з братом представляв київських студентів на молодіжному саміті ООН, що відбувся під Харковом. Примітно, що і Сашиного старшого брата Костянтина Перцовського читачі "Голосу" теж мають добре пам'ятати. Адже Костя, студент факультету кібернетики КНУ імені Тараса Шевченко, став переможцем конкурсу соціальної реклами "Я — українець". "Голос України" знайомив читачів з Костянтином, а його лист у редакцію "Я — українець" викликав безліч резонансних матеріалів і заснував однойменну рубрику, що виходить і донині.

А під час літніх канікул брати не поїхали до рідного Сєвєродонецька. Вони не залишають студентського гуртожитку: працюють, продовжують самостійно займатися і удосконалювати свої знання. Крім цього, Костянтин готується до складання військової присяги, а Олександр наполегливо займається англійською мовою.

Петро СЕМЕНОВ.

Сєвєродонецк Луганської області.

Сторінку підготували Ірина Васильченко та Оксана Калугіна. Малюнок Олексія Кустовського

КРИМСЬКИЙ ВАЛ

Ⓟ

Кожна історія має свою хронологію й послідовність подій. Судово-правова — не виняток. Але далеко не кожна бюрократична або інша тяганина дає очікуваний результат. Як правило, нагромадження непорозумінь, упередженості, а то й примітивного до неприваблиості цькування, залежно від рівня спецпідготовки тих, хто конфліктує, заводить і людей і саму справу в глухий кут. І тоді агресивна зв'язка стає практично нерозв'язанною, засмоктуючи і запрограмованих, і вимушених учасників загального процесу в бездонну вирву протистояння... Ну а якщо станеться й навпаки, то лише в розтягнутій за часом перспективі, коли радість «перемоги» нагадує поразку.

У такій ситуації, і це всім ясно, за високого рівня вітчизняної корумпованості та млявої боротьби з нею перемагає, на жаль, не диктатура закону. Декларації влади на цю тему схожі, швидше за все, на літній дощик, краплі якого до землі не долітають. І бал продовжує правити «стара гвардія», тобто ті, хто, з огляду на історичний момент, заздалегідь перефарбувався на «потребу дня». Ті, в кого залишився колишній, але надійно законспірований під сучасність орієнтир... Ті, хто внаслідок надійності посадового маскхалата продовжує запроваджувати в життя узятий понад десять років тому курс на тлі збережених різноманітних повноважень... Для таких статус особистої передчасної недоторканності є гарантією безкарності у варіюванні законом на свій смак. Все сказане вивчено народом нашої бідної Батьківщини напам'ять і називається рідним словом — корупція.

Нанизані «ягоди»

А справа, про яку піде мова нижче, — лакмусовий папірець, за яким віртуально й логічно читається типова за характером і масштабами «клюква» всієї корупційної системи. Нові ж пагони за своєю скоростиглістю, чи то громадські або депутатські (різних рівнів) та інші об'єднання, нагадують гриби після дощу: ні політичної масштабності, ні перспективної надійності, ні серйозності... До цього коктейлю варто додати псевдоправовий і масовий, у тому числі й за висотою владної піраміди, нігілізм.

На таких віртуальних системно-службових гілках і гілочках, як правило, мистецьки нанизано всілякі «ягоди», приміром, вітчизняного судочинства: дзвінки й дзвіночки кому, куди, скільки й коли потрібно... Звідси бере початок всеукраїнська павутина зв'язків і відносин за рангами й посадами... Ну а потім уже фінал — різноликі хабарі, послуги, подарунки тощо для одних і полярні дії для інших... Принцип древній, майже генетичний: ти — мені, я — тобі... Якщо всю цю неймовірну й в'язку масу помножити на реальну масштабність країни, то назвати це можна знайомим і глобальним за можливостями мережі словосполученням — корупційна СИСТЕМА, або зловживання владою, службовим становищем й іншими уточнювальними характеристиками.

На вершині конуса популярної, але, на перший погляд, не вивченої й донині конкретної теми — приватизація одного з об'єктів Алупки, а саме: санаторію імені Дзержинського.

Розмова як на теперішній час банальна, але тому не менш гаряча й гостра, а в конкретному випадку — доведена до точки кипіння... Сьогодні, коли тривалість конфлікту між поверхами судово-правової влади, депутатами місцевого рівня й так званою громадськістю цього кримського містечка надто затяглася, а кількість «холостих» перевірок, приміром, Алупкинської міськради й виконавчого комітету, проведених правовиками різних ступенів і рівнів, досягла приблизно тисячі (!), було почато безпрецедентні заходи всілякого впливу на Алупкинську міськраду в особі її голови Валерія Андика, на виконавчий комітет Алупки. Зрозуміло, коли кожна зі сторін має у своєму стані динамічних прихильників, то в підсумку протистояння може призвести не лише до словесної, судової, суспільної, друкованої й інших баталій, а й до фізичних зіткнень... Якщо ж це джерело людських пристрастей замутити гримучою сумішшю з півострівних політичних партій і рухів і поставлених перед ними завдань, природно, з урахуванням майбутніх виборів 2006 року, а щось подібне, щоправда, поки що не афішоване, в Алупці вже практикується, то нормальна діяльність представників законно обраної влади, як, власне, і стабільність існування кримських аборигенів у найближчому майбутньому може тільки наснитися, та й то з малою часткою імовірності. Саме ці й інші пекучі питання піднімав на квітневих сторінках «ДТ» холоднокровний Борис Дейч. Не прислухалися...

І поки стомлені сонцем жителі Алупки намагаються якнайбільше заробити на курортниках, щоб потім ще одну зиму прожити безбідно або хоча б абияк, на господарському небокраї південного містечка районного масштабу триває розбрат... Здається, диктатурі закону тут просто місця немає і в близькому майбутньому не передбачається... Тож літній сезон 2005 року сприяє хіба що доморослим групам і групкам певних діячів та їхнім поручителям. Ну ще тим, хто через силу пнеться, аби підірвати крихку південну стабільність, хто не так давно постарався змінити законну владу в Алупці. У результаті можна припустити, що вся ця вакханалія принесе самозванцям не так тимчасове задоволення особистих амбіцій, як довгоочікувану можливість використати своє, нехай навіть тимчасове, становище біля підніжжя влади, в особистих і, здається, корисливих цілях... Що робити... Алупка — містечко з населенням трохи більш як сім-восім тисяч корінних жителів, в якому, звичайно, до чужого рота не приставиш ворота...

Однак, припускаючи «заміноаність» порушеної проблеми, намагатимемося розібратися в ній холодним розумом з використанням логіки фактів, документального аналізу, а також подій, свідком яких, так сталося, авторові цих рядків довелося бути.

Причини

Їх декілька. За словами законно обраного мера Алупки Валерія Андика, свого часу санаторії Криму, до числа яких належать і лікувальні корпуси колишньої алупкинської оздоровниці — санаторію імені Дзержинського, на законній підставі були передані з державної в комунальну власність.

Так був зав'язаний перший вузол, котрий згодом спричинив непорозуміння, судові переслідування і запеклі конфлікти, що ними помережані кримські землі вздовж і поперек за одного лише натяку на законне впорядкування владою Алупки приватизації місцевих об'єктів.

Проблема в тому, що під час передачі специфічних будівель санаторіїв, а також територій, на яких вони розташовані, ні в Ялті, ні в Сімферополі, ні в Києві, як з'ясувалося, ніби ненароком, не врахували головного: закладеного спішною легковажністю самих чиновників подразника споювільненої дії, так сказати, на перспективу. Зате в цих самих чиновників залишається й досі право розпоряджатися фактично на власний розсуд усім багатством, накопиченим попередніми поколіннями й часом.

Не було враховано головного — це річні бюджети міст і селищ Криму та їх лише сезонна наповнюваність, а також очевидна стосовно недоробки деталь: нестикування Бюджетного кодексу з законом про місцеве самоврядування. Так, наприклад, минулого року бюджет конкретного міста — Алупки, за словами першого заступника мера міста Сергія Кубанцева, становив не набагато більше як два мільйони гривень, на які, зрозуміло, не розженешся. Тим очевидніша неможливість ґрунтовного хазяйського облаштування силами місцевого самоврядування таких велетів, як санаторії. А якщо врахувати очевидні соціальні й інші потреби Алупки? Приміром, вартість щорічної підготовки до курортного сезону, модернізацію й удосконалення літнього відпочинку? Що стосується прагматичного об'єктивного й чесного розподілу грошей з Ялти, то це, запевняю, особлива розмова... Якщо коротко, то, власне, як і скрізь, цільової фінансової допомоги чекати немає звідки. Очевидно, це і стало причиною того, що найбільш ласі шматки колись народної власності залишаються у володінні Ялти, Сімферополя й Києва? Про це нижче.

Друга причина. Це хронічна відсутність чітких «шлагбаумів» між комунальною й державною власністю!

Третя. Незриме, але тому не менш гостре фінансово-земельне, адміністративно-управлінське протистояння чиновників різних рівнів, до речі, через ті-таки нестикування. Наприклад, позицій й повноваження Великої Ялти ніяк не вирішували, а навпаки збільшували (своя сорочка ближче) насущні, а часом життєво важливі до безвихідності потреби малих міст і селищ Кримської автономії, у тому числі й Алупки. Загалом, багато чого не було зроблено та й дотепер не враховано... Чого ж дивуватися, що на півострові, власне, колотяться тепер у прямому й переносному значенні і люди, і суди, і місцеві адміністрації. Гадаю, не зовсім привільно й чиновникам Ялти, Сімферополя вкупі с київськими.

Але, мабуть, ліпше за нас змалює ситуацію екс-мер Алупки Олексій Іванович Воронов.

— Коріння нинішнього «роздраю» закладено давно — ще з часів відомого Указу Кучми про можливості продажу або оренди земель й об'єктів, якщо не зраджує пам'ять, року з 1998-го, — міркував Олексій Іванович. — Це — саме початок мого керівництва, коли в бюджеті Алупки був один мінус, а Валерій Михайлович Андик (нинішній голова Алупки) був моїм заступником, допомагаючи вже тоді «воювати» із приватизаційним неподобством, котре тільки-но починалося. Відтоді з огляду на заплановані згори, м'яко кажучи, нестикування і за законну протидію вакханалії саме моєму замові була обіцяна «дірка в голові». В декого і сьогодні громадянська позиція Андика, немов скалка — кортить поквитатися за дотримання законодавчих норм, за безкомпромісний характер відносин і бажання дотримати законодавчих норм.

— Звичайно, в історії семи років (стільки триває протистояння Системи й Людини) це — мить, а для людського життя — напряг, іноді надмірний, — важко зітхнувши, продовжував Воронов. — Однак Валерій Михайлович Андик — молодий, освічений, адже закінчує третю вищу, юридичну, в нього енергійні розум і вся людська сутність, тому він популярний у народу. Тож недаремно із сімнадцяти претендентів на посаду мера він і переміг з гідною перевагою. Життєвий досвід підказує, що з такою Особистістю воювати складно. Напевно, тому й були задіяні найрадикальніші заходи впливу, аж до агресивних масовок...

За нагоди згадую редакційну статтю, опубліковану наприкінці весни в газеті «Ялта Культурная и Коммерческая» № 20 від 20 травня ц. р. Після візиту на ПБК Президента писали (цитую фрагмент):

«Тут влада занадто корумпована. Я не залишу ні однієї фігури в Києві, Криму або іншій частині України» (кінець цитати від Президента). І як коментар редакції: «Стосується це й кадрів у системі правоохоронних органів, чим, як здається, й обумовлена виявлена заподадливість» (кінець цитати).

Деяка сторожкість коментарю вже простежується, висловив власну думку Олексій Іванович. Та нам коментувати не личить, тому що на особистому досвіді добре знаємо практичну основу прикладної судово-правової, адміністративно-територіальної, земельної чехарди, що продовжує святкувати кримський бал.

— Дозволю розвинути дум-

ку, — розповідав далі А. Воронов. — Сьогодні на території Криму розташовані об'єкти чотирьох (!) майнових фондів з відповідними штатами, службами й повноваженнями, до кожного з яких «приписані» певні об'єкти володінь, зокрема й алупкинські санаторії. Це — Державний фонд (Київ), Кримський фонд (Сімферополь), Ялтинський ФДМ і щось там (дріб'язок) залишається Алупці. У трьох перших, зрозуміло, передусім власні інтереси, далекі від турбот і потреб нашого міста й городян.

— Наприклад, розпорядженням РМ Криму 1998 року одному з банків був проданий не тільки санаторій «Зелений Мис», до речі, згодом перепроданий ще якомусь банку, а й інші об'єкти... І пішло-поїхало. Одна лише Ялта встигла вже продати 40 (!) об'єктів тільки на території Алупки! Від усіх продажів в бюджет Алупки перепало нуль цілих нуль десятих! Мало того, якщо корпуси «Зеленого Мису» викупили, то весь житловий фонд, що прилягав до них, але став на той час непридатним, залишили місту. Виходить, «на тобі, Боже, що мені негоже»? І ось уявіть, — немов звертався по пораду Воронов, — у бюджеті мінус нуль. Запитується, якими засобами і силами впорядковувати комунальну власність, що залишилася!? Як вирішувати наболілі соціальні питання? Тому вже тоді стосовно низки питань приватизації й довгострокової оренди ми зверталися по роз'яснення у відповідні інстанції Ялти, Сімферополя, аж до Генеральної прокуратури України, але у відповідь — тиша. Ось і виходить, що ініціатива або карана або й зовсім не потрібна?

— Треба було на щось зважуватися, — каже А. Воронов. — І ми, виявивши ініціативу, мабуть, першi організували міський Фонд майна Алупки. За що, зрозуміло, для декого стали ворогами № 1. Буває й таке, що незалежність, ініціативність образливі, м'яко кажучи, а часом і войовничо нетерпимі... Але це і є практичне й раціональне місцеве самоврядування Хай там як, а тепер в Алупці є свої міський архітектор, землевпорядник, тож не потрібно їздити до Ялти вимолювати підписи й печатки. Ну кому ж це сподобається?! До слова, сьогодні деякі голови селищних рад, знаючи, що відбувається з мером Алупки, можуть і хотіли б, але не зважуються, створювати на підставі закону про місцеве самоврядування власні фонди майна. Ось і йде по півострову як повноправний суб'єкт нинішнього часу запекла корупція, про що так правильно і казав, перебуваючи в Криму, наш Президент.

Переслідування і...

— Хоч би там як, але малими силами місцевого самоврядування потрібно було виходити з бюджетного цейтноту: комунальної власності в Алупки — мізер. Наведу наочний приклад. 2002 року з огляду на наявність солідної кримської власності саме в фондах, про які згадувалося вище, адміністрація Сімферополя продала за договором купівлі-продажу три корпуси санаторію імені Дзержинського приватному підприємцеві з Ялти. На наш погляд, за сміховинною ціною... — замислився, ніби згадуючи, Олексій Іванович.

Однак, використовуючи мінімальні важелі закону про місцеве самоврядування, саме Алупка завбачливо, у пункті 2.5 реєстру № 2135 від 29 березня 2002 року, серед іншого записала (цитую):

«Сторони домовляються: ОБОВ'ЯЗКОВИМИ для діяльності Орендаря Є ТАКІ ОБМЕЖЕННЯ використання земельної ділянки: ...
1) здійснювати будівництво;
2) реконструкцію або капітальний ремонт споруджень;
3) дотримувати режиму санітарних зон й особливо охоронюваних територій;
4) вживати заходів до недопущення можливості стоку дощових і стічних вод, проникнення отрутохімікатів і мінеральних добрив на суміжну земельну ділянку;
5) дотримання червоних ліній та інженерних комунікацій через ділянку» (кінець цитати).

Тобто адміністрація Алупки намагалася попередити дію тим, щоб необхідні для городян і відпочивальників функцій санаторію було все-таки збережено.

Однак пропонований факт фешенебельного будівництва й загального стану справ на орендованих пепешником ділянках території санаторію імені Дзержинського свідчить про пряме порушення орендарем умов оренди в частині пунктів цього «договору», що за текстом цього самого документа може стати, і на законних підставах стало, причиною для ініціативи «орендодавця» до розірвання договірних зобов'язань із приватним підприємцем. Тому із законних і цілком очевидних причин адміністрація Алупки, як законний орган місцевого самоврядування, не видає на руки пепешнику офіційних документів, так і не підписаних виконкомом Алупки, але які остаточно закріпили б за цим підприємцем право власності не лише на корпуси, які він почав грунтовно перелаштовувати під будинки, а й на землю... І тоді паперовим косяком пішли позовні заяви від підприємця. Однак чомусь на адресу не Господарського суду, якому й підсудні такі справи і, як каже закон, про що, власне, не могли не знати в Ялтинському міському суді. А голові цього міськсуду панові В. Руденку, який майже 18 років тут беззмінно працює. Але відомо давно, що на одному місці навіть камінь мохами обростає. Причина позовів пепешника — нібито бездіяльність місцевої влади стосовно його інтересів. Хоча «бездіяльність» органів місцевого самоврядування полягала лише в тому, що адміністрація міста не могла й не повинна йти на порушення закону, якщо навіть комусь цього дуже хочеться. Тільки тому й не були підписані руйнівні для Алупки й такі потрібні пепешнику документи, закінчив свою оповідь Олексій Воронов.

Вивчивши цілий стос суддівських запитів, протоколів про адміністративні правопорушення, арешти й затримання, постанов, бюрократичних відписок й іншої переписки, а також відповідей Ялтинського міського управління юстиції та інших судово-правових інстанцій, безліч приписів, ухвал та багато іншого, що стосуються однієї людини, яка посміла діяти й відстоювати справу й власну честь суворо за законом, мимоволі згадуєш професійну відвертість Андрія Смітюха — кандидата юридичних наук з Одеси, який опублікував у спеціальній періодиці розумну статтю на тему «Що таке процесуальна диверсія» як один із найрадикальніших тактичних заходів, що їх застосовують у процесуальних технологіях, до неугодного в нинішньому судочинстві України. На жаль, деструктивні дії, властиві процесуальній диверсії, досить поширені в Україні, як стверджує кандидат наук А. Смітюх, ці масові порушення чомусь не стали предметом наукового дослідження. А жаль, тому що уявити складно, скільки таких «процесуальних диверсій» притримують під тоннами сукна або в сотнях тисяч «довгих ящиків» судових канцелярій країни. За цими притримуваннями, між іншим, стоять наші безмежно терплячі люди...

Покарання

Стискаючи роки й пристрасті в одну розпечену точку, дозволю відвертість. Якби зняти сучасний фільм про корупцію в Криму і про боротьбу з нею, гадаю, ми втерли б носа навіть американським бойовикам.

У долі мера Алупки Валерія Андика та його команди було все... Погоні з переслідуванням і наручники, арешти й ізоляція мера до камери попереднього ув'язнення в той момент, коли посадова особа Валерій Андик за судовою повісткою в зазначені час і місце прибув особисто до будинку суду, а конкретніше, до приймальні голови суду Руденка. Був і опис майна з понятими за несплату суддівського штрафу в 51 гривню тощо. Що стосується правосуддя, то воно тут, мені здається, відпочиває. Тоді, може, метою було непереборне бажання принизити, розтоптати достоїнство людини, зламати й змусити, зрештою, Валерія Андика, Сергія Кубанцева, Михайла Паршина, Миколу Ремізова, Олексія Воронова, загалом, усю команду міського голови, сліпо скоритися. Питання, питання... Без відповідей на них не можна інакше як навмисне знущання розуміти принизливу процедуру опису державними виконавцями майна голови Алупки, яка мала місце, за 51 гривню (!) — суму, котру визначив суддя Руденко у вигляді адміністративного штрафу В. Андику. Побічно це підтверджують й адвокати мера: все відбувається на тлі зневажання самими ж правоохоронними органами

Ялти чинного процесуального законодавства України.

На щастя, є люди, стійкість яких нагадує опір металу: що більше й сильніше Система давить, то твердіше вони стають. До речі, це рідкісний людський тип, але саме до такого ряду можна віднести і Валерія Андика, і, власне, й весь склад його команди.

Доказом цього є постанова Верховного Суду за підписом Голови Верховного Суду України Василя Маляренка (цитуємо):

«За таких обставин висновок суду про наявність у діях Андика В. М. складу правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 185 КУпАП, об'єктивна сторона якого характеризується відсутністю поваги до суду, а об'єктом є посягання на нормальну діяльність суду, суперечить матеріалам як цивільних, так і адміністративних справ, а тому рішення суду не можна вважати обгрунтованим, а значить, законним. На підставі наведеного, керуючись статтями 293, 294 КУпАП
П О С Т А Н О В И В: Постанову Ялтинського міського суду АР КРИМ від 25 лютого 2005 року щодо Андика Валерія Михайловича скасувати, а справу закрити» (кінець цитати).

Здавалося б, справі кінець... Але це лише здалося

Заготовка під вибори-2006 ?

Під кінець перебування у Криму на очі потрапив опублікований в одному з тамтешніх видань коментар на злобу дня. Це думка відомого українського фахівця в галузі права народного депутата України першого скликання Анатолія Ткачука. Сьогодні він є не тільки консультантом профільного Комітету ВР України з питань державного будівництва й місцевого самоврядування, але також головою громадської ради з питань законодавства для місцевого самоврядування й організацій громадянського суспільства.

Слова цього вченого, політика, громадського діяча й високого професіонала у своїй справі ніби фокусують у якійсь точці істини бурхливі алупкинські події початку нинішнього літа, коли законно обрана влада в Алупці була змішена самозванцями нібито від народу (наводжу цитату):

«...Ситуація в Алупці нагадує якусь генеральну репетицію з відпрацювання технології усунення серйозних конкурентів на виборах до місцевого самоврядування 2006 року. Це як було в Мукачевому. Адже саме там уперше апробували модель тотальної фальсифікації виборів за допомогою місцевої міліції й судів. Потім це спробували використати на виборах Президента. Щоправда, у цьому разі не вийшло, люди не дали. Так і тут, руками суду розчищають виборчі території на виборах міського голови наступного року. Якщо Андика не можна купити, якщо його не можна залякати — його потрібно дискредитувати в очах городян. Саме це зараз і відбувається. Один бізнесмен, який вирішує, що із санаторію можна зробити будинок незалежно від первісних юридичних документів, за допомогою судових процедур не лише пробує розв'язати свої проблеми, а й розв'язати проблему виборів 2006 року».

Ія КОРОЛЬОВА.

На знімках: фешенебельне будівництво на території санаторію.

P. S. *Коли матеріал був підготовлений до друку, стало відомо, що якась група, що назвалася депутатами міськради, за підтримки «куцої» громадськості, в один із червневих днів у присутності міліції Ялти зламала вхідні двері до офіційної установи міськради, спеціальною пилкою — болгаркою — вирізала й відкрила сейф голови Алупки, де зберігалися документи й бланки суворої звітності і, видавши «офіційні» накази, проголосила себе новою владою Алупки.*

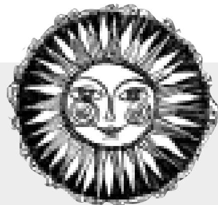
Сьогодні, коли представники законно обраної влади містечка один за іншим незаконно змішені всі як один, вони, як і раніше, дотримуючись принципів правової й демократичної держави, подали в суд першої інстанції позовні заяви на відновлення у посадах. Однак «ініціативна група» до судів не йде, очікуючи, очевидно, з моря погоди...

І ще. У цьому випадку казати про кількість порушених статей законодавства, зокрема й трудового, просто не випадає... Їх, на мою думку, багато, але цей факт тягне вже не на журналістське розслідування... Дивує те, що правове свавілля в Алупці й справді нагадує політичне розчищення виборчої території Алупки до виборів-2006! І все-таки пропоную згадати Василя Аксьонова, у повісті «Острів Крим» якого подібний сюжет нагадує наш, ...але там — фентезі, а тут реальне життя цілого міста. Ось і не вір після цього прогнозам Анатолія Ткачука? Чи все-таки в Україні сила Закону залишається вище політичних ігрищ? Хочеться вірити, що так воно і є, й реакція влади Києва й Сімферополя на описані аж ніяк не повною мірою події в Алупці не змусить на себе довго чекати.

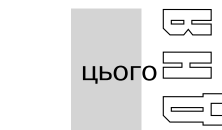
Ну а поки що разом з морськими хвилями накочує на Алупку черговий кримський вал політагресії й бажання в каламутній водичці впіймати свій сухарик або земельку...

КУРІНЬ

СУБОТА, 13 СЕРПНЯ 2005 ■ № 149 (3649)

14—15 серпня в Україні — мінлива хмарність. Місцями (у західних та північних областях майже повсюди) короткочасні грозові дощі. Вітер змінних напрямків, 3—8 м/с. Температура вночі 11—16, на півдні — 15—20 градусів; вдень у південній частині та східних областях — 26—31, у західних областях — 19—24, на решті території — 22—27 градусів тепла

13 СЕРПНЯ

■ *1773 р. У Ніжині народився Юрій Лисянський, майбутній мореплавець, учасник першої російської навколосвітньої експедиції.*

■ *1943 р. Розпочалась наступальна операція радянських військ з визволення Донбасу.*

■ *1956 р. Помер класик білоруської літератури Якуб Колас.*

■ *1966 р. У Китаї розпочалась так звана велика культурна революція.*

■ *1990 р. В СРСР вийшов указ Президента про відновлення прав жертв репресій 20—50-х років.*

■ **КАЗКА**

Лисяча шкурка

(Справжня ціна)

Усі речі мають ту ціну, і тільки ту, яку їм дають.

(Сенека Луцій Анней Молодший).

Ціна, як грошова міра речі, може бути умовною, мнимою і справжньою, і стосується сказане всього, що можна продати і купити, в тому числі лисячих шкурок. Винятком є тільки те, що не має ціни як безцінне. І ще, ціна — поняття дуже відносне, бо може вона бути такою, що, як то кажуть, нічого не варта, і такою, що ніяких грошей не вистачить. Але це, останнє, стосується не лисячих шкурок, а шкурок узагалі.

Звичайно, найдорожча лисяча шкурка для самої лисиці, але якщо її вже зняли, ціна шкурки стає відразу іншою — набагато меншою. Тобто — в багато разів.

Як відомо, лисячі шкурки існують для того, щоб їх використати або на особисті потреби, або на потреби чиїсь, тобто продати. Зрозуміло, продаж лисячої шкурки відбувається не на аукціоні Сотбі, а там же, в тих самих місцях, де її зняли, — в селі, що сусідить з лісом, чи містечку, що сусідить із селом. Крім того, продаж її здійснюється за ціною просто номінальною. Тому що село або містечко це таке місце зосередження народонаселення, де нічого не сховаєш, не втаїш, не прикриєш, отож, щоб опинитися поза підозрою й поміченістю в недозволеному полюванні, місцевий житель Іван Лисогуб поїхав у велике місто на Пташиний ринок і домовився з одним його завсідником, що той нібито продасть йому його лисячу шкурку, про що напише розписку, де буде записано: такий-то продав такому-то, Іванові Лисогубу, лисячу шкурку за п'ятдесят гривень, за що він, Іван Лисогуб, дасть йому десять гривень на горілку з закускою. Зрозуміло, останнє було сказано і зроблено, але не записано.

Тепер Іванова дружина могла показувати всім сусідам лисячу шкурку разом з довідкою і розказувати, що це подарунок, який купив їй чоловік на найбільшому базарі.

Але село чи містечко це не столиця, де в будь-якому шістнадцятиповерховому будинку, проживши в ньому все життя, можна знати всього лиш пару сусідів ліворуч і праворуч, та ще по одному під собою й над собою. Бо в селі чи містечку, навіть якщо в них не сто двадцять одна хата чи хатинка, як у такому будинку — квартир, а в два і більше рази більше, все одно всі знають усе про всіх, і навіть більше. І тому, щойно замкнула Іванова жінка коло від своєї хати до своєї хати, як полетіли колами чутки, що довідка липова, а шкурка, хоч і лисяча, знята з лисиці Іваном і, головне, незаконно!

Оскільки чутки дедалі ширшають з кожним черговим обертом, один з обертів зачепив місцевого лісника. Який, подивившись на шкурку, пізнав у ній знайому лисицю. Довелось Іванові віддати шкурку лісникові, як представнику влади, що мав право на шкурку як державну власність, і яку лісник, маючи право на продаж, повинен був продати тільки за справжню ціну.

Але коли можна домовитись на базарі, можна домовитись і в лісі — скрізь знайдуться свої зговірливі люди, яким недовго треба пропонувати: лісник продав Лисогубу шкурку за двадцять гривень. Про що видав йому довідку на бланку з печаткою лісництва, що засвідчує повну законність придбання лисячої шкурки як державної власності за справжню ціну.

І хоча продажні ціни відрізнялись одна від одної в два рази в різні сторони, справжня ціна відрізнялась від істинної ще більш ніж у два рази. Тому що тепер Іван Лисогуб може продати лисячу шкурку за п'ятдесят гривень, як ті, хто її купить, — перепродати за всі сто.

Але головне — кожний одержує своє, усі чисті перед Законом, і скрізь зазначено справжню ціну. От як у випадку з Криворіжсталлю... Та іншими лисячими шкурками.

Мирослав **МИЛОРАДОВИЧ.**

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

☞ *«...Бо спеціаліст хороший! Він у мене, як... ліва рука!»*

■ **7 МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ**

Біс поплутав

Служать народні обранці народові, а свою нерухомість оформляють на тещу, зятя, дядька, тітку...

Пересторога

Не дай тобі Боже не так подивитися на бандита — звинуватять у політичній розправі!

Правова освіта

У тебе — права, у нього — право тебе звільнити з роботи.

Хто є хто

Собаки — друзі людини, а бандитські опозиціонери — це шакали.

Є думка

Не від гарного життя у Березі Рябкової Кістки з'явилися мільйонери.

Корисна порада

Ти втомився шукати своє щастя? Присядь перепочити і ти обов'язково відчуєш себе щасливим.

Олександр **ПЕРЛЮК.**

Тези й антитези

☞ ***Революції тим добрі, що спочатку пожирають ворогів і тільки потім — своїх дітей.***

☞ ***Інколи краще залежати від чужих енергоносіїв, ніж від власних: чукчею не станеш.***

☞ ***Пиши коротко: залиши читачеві час похвалити твій талант.***

☞ ***Краще страхуватися від тупості, ніж від смерті.***

☞ ***Ейфорія приходить і минає, а переможці залишаються.***

☞ ***Від «неволі» суспільства можна врятуватися тільки в одиночній камері.***

Володимир **ГОЛОБОРОДЬКО.**

■ **ДОШКА ПОШАНИ**

Так довго не живуть

Борис Колесников, голова Донецької облради:

— Я вам хочу сказати, що ми в 81-му році грали в дворі 21-ї школи у футбол. І Ахметов вибив два вікна в шкільній їдальні. Я впевнений, що живий кухар, який міг би дати свідчення. І вчителя фізики можна з Ізраїлю привезти, він теж скаже...

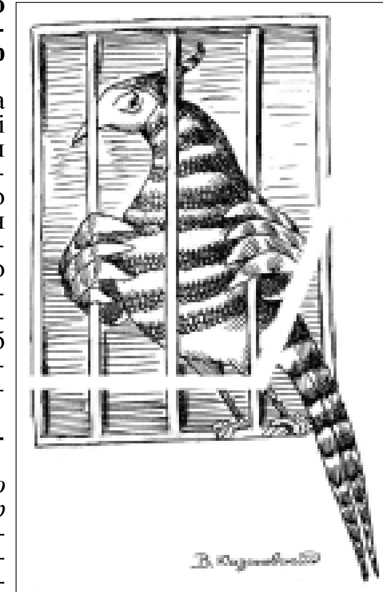
Від чергового:

— *Звичайно, скаже, що то вони удвох з іще живим кухарем у 81-му році грали у футбол і вибили два вікна у шкільній їдальні... Але взагалі дивно: кажуть, ваші свідки так довго не живуть...*

Бандитам — тюрми?

Дмитро Корчинський, лідер «Братства»:

— Треба нарешті поступати по-бандитськи: якщо не вдалося стати бандитською владою, давайте станемо хоча б бандитською опозицією.

Від чергового:

— *Тобто ви тепер вважатиметесь першим бандитом, а Янукович — другим? А не страшно?*

Почім ідоли?

Дмитро Видрін, політолог:

— Коли Юлія Володимирівна в куражі й ударі (а з цього стану вона практично не виходить), вона може зачарувати, ввести в непритомність практично будь-кого (докладніше про її методику можна прочитати у В. Пелевіна в «Книзі священного перевертня»). Я бачив, як штабелями падали до її ніг, здавалося б, бездушні, як ідоли острова Пасхи, депутати німецького бундестагу і бундесрату.

Від чергового:

— *А ви часом коло її ніг, поміж цими штабелями з ідолами, не помітили і наших полеглих бездушних цін?*

Мал. Миколи **КАПУСТИ** *та Володимира* **КАЗАНЕВСЬКОГО.**

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Сергій **ДЕМСЬКИЙ,**
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн. та 2,00 грн. для підприємств і організацій — 6,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а.

Зам. 313

ВАТ «Видавництво «Вільна Україна» 79026, м. Львів, вул. В. Великого, 2.

Зам. 449

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 2943

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 454-84-92;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

Internet: http://uamedia.visti.net/golos